

Devrimci Demokrat Gençlik

yaşasın gençliğin örgütsel ve hareket birliği

1 MAYIS'ın ardından

1 Mayıs, sömürgeci burjuvazinin, gerici-faşist güçlerin bütün engelleme çabalarına rağmen işçi sınıfına ve onun yandaşlarına yaraşır bir biçimde; büyük bir disiplin, kararlılık ve coşku içinde kutlandı.

Miting öncesi gerici-faşist güçler, mitingin yapılmasını engellemek, için var güçleriyle çalıştılar: 1 Mayıs günü olayların çıkacağını, "koministlerin her yanı yağma edeceklerini", "kimsenin evinden çıkmamaları gerektiği" ni yayıp durdular. Hatta bu propagandaları yapmakla da kalmadılar; pekçok yerde faşist terör ve valdırı hareketlerini daha da yoğunlaştırarak ortamın eskisine nazaran daha çok gerginleşmesi için azami çaba sarfettiler. Böylece, onları, bu gerginlik ve kargaşalık ortamında yadıkları ahlaksızca yalanları ve iftira kampanyalarıyla mitingi engeleyebileceklerini ya da hiç olmazsa mitinge katılım oranını düşüreceklerini sanıyorlardı.

Kendilerini uluslararası gericiliğin hizmetine sunmuş olan, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı olan düşmanlıkları yaşamın bütün alanlarında belirgin bir biçimde ortaya çıkmış bulunan Maocular da gerici güçlerle elbirliğiyle ağızbirliği ederek aynı propagandayı yayıp durdular. Kendileri de faşist güçler gibi günlük yayın organlarından mitinge katılmama çağrılarını yaptılar.

Kısacası sömürgeci güçler ve her türden yandaşları, miting öncesinde, tedirginlik ve kargaşalık ortamının artması, mitinge katılım oranının düşmesi için tüm varlıklarını ortaya döktüler. Fakat son zamanlarda giderek daha da yoğunlaştırılan faşist terör ve cinayetlerin, gerici burjuvazinin büyük bir yaygarayla yaymaya çalıştığı ırkçı-şöven propagandanın yarattığı ortama ve egemen güçlerin savunduğu kof tehditlere rağmen 1 Mayıs; işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve daya-

nişma günü işçi sınıfı gençlik ve diğer emekçi kesimlerin oluşturduğu demokratik güçbirliği ile kutlandı. Hemde gerçek anlamda; sermayenin emekçiler üzerindeki dayanılmaz baskı ve sömürsünün lanetlendiği, emeğin sermayeye karşı savaşım günü olarak.

Kutlama törenlerinin işçi sınıfına yaraşır devrimci bir disiplin içinde geçmesi, büyük bir yığınsal katılımın gerçekleşmesi ve hepsinden en önemlisi günün gerçek anlamının yığınlara ulaştırılması burjuvazinin kinini ve nefretini bir kat daha artırdı. Daha önemlisi, burjuvazinin korku ve telaşını bütün çıplaklığıyla ortaya serdi.

Gerçekten de işçi sınıfının ve yandaşlarının o gün elde ettikleri başarı, işçi sınıfının "örgütleyici ve yönetici rolünü yerine getirebilmesi için kendi gücünün bilincine varması ve bu büyük gücü emekçi kitleleri birleştirmede kullanmayı bilmesi." (Dimitrov) uğruna yürütülen mücadelede ileri bir aşama ve büyük bir kazanım oldu. Aynı şekilde emeğin uluslararası birliğin gerçekleştirilmesini önlemek için burjuvazinin yaygınlaştırdığı azgın ırkçı şövenizm silahının etkisizleştirilmesine de önemli bir katkı getirdi.

İste aslında sömürgeci burjuvazinin, kutlama sonrası kitle haberleşme ve diğer iletişim araçlarını kullanarak bütün kin ve nefretini kusması ve böylece bir kere daha çirkin yüzünü açığa vurması bu yüzdendir.

Sömürgeci burjuvazi, bütün dönemler boyunca işçi sınıfının mücadelesini engellemek, işçi sınıfı ve diğer emekçileri bölerek onların mücadelesini azgın bir şövanizmle karartmak için elinden ne gelmişse onu yapmıştır. Aynı amaçla yıllarca işçi sınıfının uluslararası birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı, Bahar Bayramı olarak gösterme, o gün herkesin -Hiçbirşeyi umursamayan insanlar

olarak -Kırlara çıkıp eğlendiği, çiçek topladığı bir gün olarak gösterme çabalarını sürdürmüştür. Fakat burjuvazinin bütün silahları gibi bu silahı da gün geldi işçi sınıfının bilinçlenmesi ve mücadelesiyle geri tepti. İşçi sınıfı ve onun kurtuluşu yolunda savaşanlar, diğer tüm emekçiler onu gerçek anlamına kavuşturdular. 1 Mayıs yığınların beynine artık gerçek anlamıyla yerleşmiştir. Yani yığınların belleğine, işçi sınıfının ve emekçi halkların kurtuluşları uğruna yürüttükleri savaşımın önemli bir parçası olarak yer etmiştir. Bu yılki 1 Mayıs kutlamalarının işçi sınıfına ve onun yandaşlarına getirdiği önemli kazanımlardan biri de budur.

Elde edilen kazanımlardan biri de, emeğin nihai kurtuluşu uğruna yürütülen maocu maceracı gurupların, gerçek halk düşmanı yüzlerini bir kere daha göstermeleri bir kez daha hangi saflardan yana olduklarını belirtmeleriydi. Bu süreçte, işçi sınıfı ve diğer emekçiler dost ve düşmanlarını tanımada daha ileri bir adım atmışlardır. Bu da önemi yadsınamayacak bir deneyim ve aynı zamanda (daha önce de belirttiğimiz gibi) bir kazanımdır.

Yine işçi sınıfının öncülüğünde oluşturulan güçbirliğiyle gerçekleştirilen yığınsal eylem, bir kere daha burjuvaziye korku salan eylemlerin; hiçbir zaman yığınlardan kopuk maceracı ve bireysel terörist hareketlerin olmayacağı aksine yalnız ve yalnız yığınların örgütlü gücünün bunu gerçekleştirebileceği gerçeğini ortaya koymuştur.

Bütün bu deneyimler ve kazanımlar açısından bu yılki 1 Mayıs kutlamaları işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin mücadelesinde daha ileri bir aşamayı işaret etmektedir. Bu yüzden yürütülen savaşımın önünün aydınlık olduğu ve bu aydınlık yoldan gidişi durdurmaya hiçkimsenin gücünün yetemeyeceği gerçeğini bir kez daha herkese kanıtlamıştır.

1 MAYIS ülkenin her tarafında coşkuyla kutlandı

İşçi sınıfının birlik mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs ülkemizin her tarafında büyük bir coşkuyla kutlandı. Ülkemiz gençliğinin biricik merkezi yılınsal örgütü olan D.D.K.D.'yi temsilen bir grup genç İstanbul'daki 1 Mayıs kutlamalarına D.D.K.D. flaması altında katıldı. Bunun dışında ülkemizin hemen hemen bütün şehir ve kasabalarında, çeşitli demokratik kuruluşlar, ve DDKD şubeleri tarafından, bildiriler dağıtılarak, toplantılar düzenlenerek, geceler yapılarak kutlandı.

Kozluk DDKD şubesi, 1 Mayıs'ı kapalı bir salon toplantısıyla ve halkın geniş bir katılımıyla kutlamıştır. Yapılan konuşmalarda özet olarak "1 Mayıs'ın kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecinin üç bileşeninden sadece proletaryanın kapitalizme, emperyalizme karşı uluslararası mücadelesi üzerinde temellendirilmemesi gerektiği, sosyalist sistemin emperyalist sistem karşısındaki mücadelesi ve aynı zamanda emperyalizme ve yerel gericiliğe karşı savaşan sömürge ve bağımlı ulusların ulusal kurtuluş eylemlerini de içerdiği" önemle vurgulanmıştır. Kutlamada, sürekli olarak "Yaşasın 1 Mayıs, Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın DDKD, Yaşasın Gençliğimizin Örgütsel ve Eylem Birliği" sloganları atılmıştır. Halkın büyük bir coşkuyla karşıladığı gece, halk oyunları gösterisiyle sona ermiştir.

Siverek Devrimci Demokrat Gençliği, 1 Mayıs'ı Siverek DDKD şubesinin önünde düzenlediği toplantıda, günün anlam ve önemini belirten konuşmalar yaparak folklor gösterileri düzenleyerek kutlamıştır.

1 Mayıs Bitlis'te de kutlandı. İşçi Sınıfının, uluslararası birlik, mücadele ve dayanışmasını sembolize eden 1 Mayıs, Bitlis'te Devrimci Demokrat Gençliğin ve diğer ilerici güçlerin ortak çabalarıyla büyük bir kitle tarafından kutlandı. Devrimci marşların ve şiirlerin söylendiği toplantıda konuşmacılar, 1 Mayıs'ın tarihçesini anlatarak, 8 saatlik işgünü hakkının elde edilmesi için emeğin sermayeye karşı dayanışma ve direnişinin sembolü olan 1 Mayıs'ın günümüzün koşullarında yepyeni boyutlar kazandığını belirttiler. Çağımızın temel içeriğinin kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci olduğu vurgulanarak, bu süreçte emperyalist sistemin, çağımız devrimci sürecinin üçlü bileşeni karşısında peyder pey gerilediği ve çöküşe gittiği, buna karşın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm dünyasının sınırlarının genişlediği belirtildi. Oluşan bu koşullar altında 1 Mayıs'ın kapsam ve içeriğinin genişlediği ve bugünün sadece işçi sınıfının değil, dünya sosyalist sisteminin ve ezilen dünya halklarının kutladığı ve dayanışma içine girdiği bir gün olduğu anlatıldı.

Konuşmacılar, 1 Mayıs'ın ülkemizde yığınsal olarak kutlanması için tüm Devrimci Demokrat ve yurtseverlerin çaba göstermesi gerektiğine değinerek, bu günün emperyalizme, sömürgecilğe, faşizme ve yerel gericiliğe karşı mücadeleyle somut bir biçimde birleştirilerek kutlanması gerektiğini söylediler.

Sık sık "Beji Yek Gulan", "Kahrolsun Sömürgecilik" ve "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarının atıldığı toplantı disiplin içinde geçmiş ve demokratik kuruluşların mesajlarının okunmasından sonra, tüm kitlelerin 1 Mayıs Marşını söylemeleriyle toplantı sona ermiştir.

Ayrıca DDKD Bitlis Şubesi 1 Mayıs'la ilgili bir bildiri yayınlamıştır. İşçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs tarihçesi anlatılarak bildiride devamla şöyle denmektedir.

"Emeğin uluslararası dayanışma ve direniş gününün kutlandığı bugün ülkemiz, emperyalizme bağımlı tekeli burjuvazi tarafından sömürgeleştirilmiştir. Ülkemizin tüm zenginlik kaynakları talan edilmektedir. Halkımızın dili, kültürü, sanatı ve tüm değerleri amansız bir baskı altındadır. Kısacası ülkemiz halkı, sömürgeci ırkçı baskılar altında köleleştirilmiş, varlığı ortadan kaldırılmak istenmektedir. Emperyalizmin sadık dostları sömürgeciler, ve ülkemizdeki dayanakları işbirlikçi ti-

Devamı 15. S.'da

MAOCULUK VE GENÇLİK

İşçi sınıfının burjuva sınıfına karşı sürdürdüğü mücadelesi, öyle pürüzsüz düz bir yol izlememiştir. Tersine çok güçlüklerle, olumsuzluklarla karşılaşmış ve bunların tümünü de sağlam ve disiplinli örgütü ve ideolojisiyle yenebilmiştir. Bu güçlükler ve zorluklar sadece ve doğrudan doğruya burjuva sınıftan gelmemiştir. Bununla birlikte, kendi içinde şu yada bu anlamda sapmalar türemiş bunlardaki kararlı ve içten uğraş vererek üstesinden gelmesini yüzakıyla başarmıştır. Proletaryanın örgütünün yada hareketin içinden çıkan sapık akımlar ilk bakışta burjuva zıddının gelmediği sanılmasının yanında son çözümlerinde burjuvazinin sınıf egemenliğini pekiştirmeyi (niyeti ne olursa olsun) yönelik olmuştur. Geçmişte çıkan bu işçi sınıfına yabancı ve onun çıkarına aykırı akımlar bu gün dahada tehlikeli bir biçimde çıkmaktadırlar.

Marksizm henüz gelişme dönemindeyken, Marksizme karşı olan akımlar, karşılığını gizlemeden, kendilerini akımsal adlarıyla savunuyorlardı. Ancak yaşamın akan süreci Marksizmin haklılığını, doğruluğunu ayırtmalarına kadar kanıtladı. İşte yaşamın bu kanıtlayıcıdırki ilkin marksizme karşı doğrudan savaşılan güçler kendilerini marksizmin ardında saklamak, onu içten yıkmak zorunda kaldılar. Artık kendi adlarını açıktan vermiyorlardı ve yoğun bir biçimde kendilerinin marksist olduğunu savunuyorlardı. Buna karşın başarıya ulaşamadılar. Hemen gerçek kimlikleri belirlendi, amansız mücadele karşısında yenildiler. Ne var ki tamamen yok olmadılar. Zaten yok olmaları da bir anlamda mümkün değildir.

Bu gün yine öteden beri sürüp gelen bu sapık akımlar varlıklarını sürdürme mücadelesi veriyorlar. Birinin yenilgisinin ardından ayrı biçimde bir yenisi çıktığını görüyoruz. Artık bu akımların tümü kendilerini marksist-leninist olarak görmekte ve propagandalarını böylece sürdürmektedirler. Çünkü onlar kendilerini gerçek adlarıyla ortaya koymaları durumunda toplumdan tecritlerini de getireceğini çok iyi bilmektedirler. Bu nedenle adı ne olursa olsun bu sapık akımlar kendilerini marksizmin ardına gizleyerek, onu içten yıkmayı amaçlamaktadırlar. Böylece de en sonunda burjuvazinin çıkarlarına hizmet ediyorlar.

Bu sapık akımlardan biride maoculuktur. Maocular kendilerince kendilerini "saddık" marksist leninist olarak görüyorlar. Sözde marksizm-leninizmin revizyonuna karşıydılar, konuşmalarında ve yazılarında sık sık ustalardan sözederek ve alıntılar alırlar. Buna kendi düşüncelerini katarak marksizmi zenginleştirmek isterler. Öyle ki artık çağımızın egemen düşüncesinin Marksizm-leninizm ve mao zedung düşüncesi olduğunu söylüyorlar. Bu yaptıklarına karşılık yinede kendi gerçek yüzlerini gizliymişler, gizliyemezler. Bütün eylemlerinde, şu yada bu biçimde dünya emperyalist kapitalist sisteminden yana tavır alıyorlar. Ustalardan yaptıkları alıntıları çarpıtarak, kabalaştırarak revize ediyorlar. Bundan amaç esasında emperyalizmin güçlenmesidir. Mao zedung düşüncesinin yaptığı sol çıkış mantığı sonucuna vararak sağ bir doğrultuda seyredip karşı devrimci bir anlayış düşünce ve eylem bütünlüğüne kavuşmuştur. Dünya devrimci hareketinin ve dünya sosyalist sisteminin karşısında düşmanca tavır alarak küçük burjuva milliyetçi, sosyal şöven ve giderek emperyalizmin öğrultusu ve egemenliğine girmiş olan maoculuğun ne olduğuna kısaca bakalım.

MAOCULUK NEDİR?

Bu soruyu yanıtlayabilmek için enazından özetle de olsa MAO'nun düşüncelerini Felsefi, ekonomik ve siyasi açıdan açık-

lığa kavuşturmak gerekir. Böyle bir çözümleme birlikte Mao'nun düşüncesinin yeşerdiği geliştiği toplumun yapısını ve tarihsel geçmişinde getirecektir. Çünkü Maoculukta bütün diğer olgular gibi içinde bulunduğu koşullarla değerlendirildiğinde ancak anlaşılabilir.

MAO'nun düşüncelerinin savunucuları (Maocular) her şeyden önce Mao'yu Diyalektik geliştiren Marksizm-Leninizm daha üst düzeylere çıkararak gözüyle bakmakta ve onun düşüncelerini Marksizm-Leninizm bir devamı gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Hatta bu görüşlerini Marksizm-Leninizm-Mao Zedung düşüncesi biçiminde formül leştirmektedirler. Oysa gerçekte hiçte durum böyle değildir. Maoculuk diyalektik metafizik ve mekanik bir biçimde tahrif edilmiştir. Bunu anlamak için Maonun felsefenin geliştiği Çin toplumundaki felsefi gelişime bakmak gerekir.

Dünya uygarlığının başlarında Çin felsefesi büyük bir ilerleme kaydetmiş doğa ve insanlar arasındaki ilişkilerin özünün açıklanmasına ilişkin güzel örnekler vermiş, bu konuda birçok diyalektik tasarılar sunarak, aynı çağda batı felsefe düşüncesiyle aynı düzeyde hatta ondan daha ilerdeydi denilebilir. Bu durum orta ve yeni çağda temelden değişti. Yeni çağda batı felsefesi ilerleme kaydederken, Çin felsefesi yerinde sayıyordu. Bu dönemdeki Çin felsefesinin özelliği sorunların ortaya konulmasında, belli bir dar çerçeve içinde hareket ediyor, kişilerin ve kişisel özgürlüklerin devlet otoritesine bağlı olmasına büyük ilgi duyuyordu. Bunun yanında dış dünyanın açıklanması şematik, betimleyici bir yaklaşımla yapılmıyordu. Çin felsefesinin tarihi boyunca karşıtların birliği ve mücadelesine diyalektik bir açıdan bakılmayarak, sürekli metafizik açıdan yaklaşılmış, zaman ve mekan içinde karşıtlar birbirinden soyutlanarak bir karşıttan diğerine geçiş bir iç süreç biçiminde değerlendirilmiyip, dıştan çözümler ve basit yer değiştirmeler gibi yorumlanıyordu. Bu nedenle gelişme tekrarlar, başlangıca dönme olarak anlaşılmıştır. Ondokuzuncu yüzyıldaki Çin filozoflarında aynı yolu izlemişlerdir. Kendilerinden yüzlerce yıl önce yaşamış filozofların düşüncelerini geliştireceklerine çağın yeni buluşlarından yararlanarak daha da zenginleştireceklerine onların düşüncelerinin aynısını başka biçimlerde söylüyorlardı. Bu Avrupa felsefesinin Çin felsefesini geride bırakma nedenlerinden biridir. Doğa bilimlerinde yapılan yenilikler ortaya çıkarılan yeni buluşlar Batı Avrupa felsefesinin ilerlemesinin hızlandırıcıları olurken Çin felsefesi bu gelişmelerden yararlanamadı. Çin felsefesinin geri kalışının nedenlerinden biride yeni konfüçyüsçülük akımının feodal Çinin resmi ideolojisi olmasıdır. Yeni konfüçyüsçülüğün Çin felsefesini nasıl geri bıraktığını açıklamak açısından da olsa konfüçyüs düşüncesini kısaca da olsa açıklamakta yarar var.

Konfüçyüs; tutucu görüşleri, varlığını sürdüren toplumun gelenek ve kurallarını savunuyor ve onları haklı gösteriyordu. Ona göre ataların, ilk çağlarda bilge hükümdarların koydukları kurallar "göğün emirleri"ni temsil etmektedir. Bu nedenle de gelenekler kutsal olarak benimsenmeli, onlara karşı konulmamalı, değiştirilmelerine yönelik hiçbir çabaya girişilmemeliydi. Konfüçyüs ve izleyicilerine göre toplumda insanın yeri ne ise öyle kalmalıydı. Babanın baba, memurun memur, oğlun oğul hükümdarın hükümdar olarak kalması gerekirdi. Her insan kendisi için uygun düşen göğün emirlerine boyun eğmeli ve ona göre davranmalıydı. Yönetilenler yönetenlere saygı

duymalı, yönetme diye bir sanıya kapılmamalıydı. Çünkü yönetmek onun işi ve görevi değildi. O'na göre kurulu toplumda iki grup insan vardı. Birinci grup akıllarıyla çalışıp toplumu yönetenler. (Bunlarda insanlık ve acıma duygusu vardı) ikincisi Bedenleriyle çalışıp yönetenleri besleyenler. (Bunlarda insanlık ve acıma duygusu yoktu.) Bu bakımdan konfüçyüs düşüncesinin gerektirdiği toplumsal düzenin temel özelliklerinden biride yaşlılara ve toplumun üst katlarında bulunanlara kesin bir bağlılık ve boyun eğmedir. Böylece Konfüçyüs insanları egemen sınıflara karşı körü körüne boyun eğebilecek biçimde yetiştiriyordu.

Yeni konfüçyüsçülük konfüçyüs düşüncesiyle DAOİZM ve BUDİZM'in bir sentezi olarak ortaya çıkıyordu. Bu akım alışılmış davranış ve düşüncelere sıkı sıkıya bağlılığı öngörüyordu. Ve bu düşünce öğretim kurumlarında bir dogma olarak öğretiliyordu. Halkın bu öğretiyi öğrenebilmesi için Çin'in kültürü ve felsefesi dışarıya kapalı tutulmuştu. Bu içine kapalılık sadece tutucu geleneklerin ve göreneklerin korunmasını içermiyordu bununla birlikte Çin milliyetçiliği "sinosantrizim" gibi ideolojileri ortaya çıkmasının nedeni oluyordu. Sinosantrizmin temeli çinli olmayan kültüre, çinli olmayan felsefeye, insanlara aşağılayıcı, küçümseyici bir gözle bakmak, onlara karşı olumsuz bir tavır almaktır.

Ondokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında Çin toplumu Avrupa felsefesiyle karşı karşıya geldi ve onu tanımaya başladı. Bu felsefenin okunması, yaygınlaşması feodal aydınlar aracılığıyla oldu. O dönemde öncelikle, teknik buluşlar, belirli toplumsal ve politik kavramlar ve en başta pozitivizm (olguculuk) olmak üzere Avrupa burjuva felsefesinin bazı görüşleri okunuyordu. Ne varki marksçılığa henüz hiç bir biçimde ilgi gösterilmiyordu. Bu dönem Çin'in sömürgeleştirilme sırasına rasgeliyordu. Çin'e yeni girmiş olan batı burjuva felsefesi, Çin'de ötedenberi egemen olan gelenekçilikle birleştirilerek ikisinin sentezi oluşturulmaya çalışılıyordu.

Bunlarda gösteriyorki yeni çağdaki Çin felsefesi orta çağdaki Çin felsefesini aşmıyordu on yedinci ve ondokuzuncu yüzyıldaki Çin felsefesi ilkel bir maddeciliği ve diyalektik özgül biçimlerinden birini temsil ediyordu. Maoculuk işte bu felsefi temel üzerinde geliyordu. Şimdi Mao nun diyalektik metafizik ve mekanik çarpıtışına bakalım.

Maocular Mao'nun bu konuda özellikle karşıtların birliği ve mücadelesi yasasını geliştirdiğini savunurlar. Ancak Maonun diyalektik bu yasasını anlayış ve yorumlarıyla Marksist-leninist anlayış ve yorumlarıyla arasında ayrılık olduğu gibi; Mao diyalektik diğer yasalarında inkar etmektedir. Mao 1964 yılında bir grup Çin filozofuyla görüşürken şöyle der "Engels üç yasa (diyalektik konusunda) olduğunu söylüyor. Ancak ben bunlardan ikisine inanmıyorum. Temel olan, karşıtların birliği yasasıdır. Nicelikten niteliğe geçiş, gerçekte nicelik ve nitelik karşıtların birliğidir. İnkarnın inkarı ise genellikle yoktur "Bununla zaten işin başında marksizme ne kadar ters düştüğünü gösteriyor. Mao karşıtların birliği ve mücadelesini metafizik bir anlayışla mutlaklaştırıyor. Şöyleki "Çelişkiler, toplumun gelişmesini harekete geçiren güç olduğunu" söyleyip ardından "bütün çelişkiler uyuşmazdır, barıştırılabilir çelişkileri nereden bulacaksınız" demekle antagonizmayı sosyalist topluma kadar götürür. Yani sosyalist toplumda uzlaşmaz çelişkiler vardır demeye getiriyor. Oysa antagonizmayla çelişki aynı şey değildir. Antagonizm a

çelişkinin bir durumudur. Sosyalist toplumda antagonizma yok olurken çelişki varlığını korumaktadır. Maocu anlayışın çelişkiyi böyle değerlendirmesinin nedeni olaylara somut tarihsel açıdan bakmayışıdır. Tarihsel açıdan olaylara bakıldığı zaman görülür ki Sosyalist toplumda çelişkiler vardır ancak çelişkiler arasında savaş yoktur. Çünkü birbirine düşman olan sınıflar yoktur. Maocular çelişki konusunu açıklamaya çalışırken, sürecin özünü açıklığa kavuşturamıyorlar. Özden kopuk bir anlayışla sorununu değerlendiriyorlar. Bu noktaları karşıtların birbirine dönüşmesini basit bir yer değiştirme anlayışına kadar götürüyor. Onlar bu görüşlerini şöyle savunuyorlar. Yaşamsız ölüm yoktur, ölümsüzde yaşam yoktur. Mutsuz olmadan mutlu olunmaz, mutlu olmadan mutsuz olunmaz. Proletarya olmadan burjuvazi, burjuvazi olmadan proletarya olmaz.... v.b. bütün karşıtlıklar böyledir. Ama hiçte öyle değildir. Sosyalist toplumda proletarya olmasına karşılık burjuvazi, yoktur. Bunun gibi maocuların geceyi gündüzün nedeni gündüzü de gecenin nedeni gibi göstermeye çalışmalarında yanlıştır. Çünkü ne gece gündüzün nedenidir, ne de gündüz gecenin nedenidir her ikisinin de nedeni dünyanın güneş karşısındaki durumudur. Mao ve Maocular aynı mekanik mantığı şöyle sürdürmektedirler " ezenlerle ezilenler birbirine dönüşürler. Bir yanda burjuvazi ve büyük toprak sahipleri öte yanda işçiler ve köylüler arasındaki ilişkiler böyledir.... Baba oğula dönüşüyor oğul babaya kadın erkeğe dönüşüyor erkek kadına...

"Savaş barışa dönüşüyor barış savaşa. Barış savaşın karşıtıdır. Eğer savaş olmasaydı barış sözü nerden çıkardı. "Bu anlayışa göre her şey karşıtına dönüşür. Savaş barışa, barış savaşa, yumurta tavuğa, tavuk yumurtaya, kapitalizm sosyalizme, sosyalizm kapitalizme dönüşecektir. Maocular çelişkileri, karşıtlıkları mutlaklaştırarak fetişize etmektedirler. Diyalektiği mutlaklaştırmak ve vülgarize etmekle gittikçe idealizme yaklaşmaktadırlar. Maonun sık sık marksist deyimleri kullanması onun düşüncesinin eklektik olmasının gereğidir. Maocular felsefeye yararcı bir noktadan yaklaşmaktadırlar. Değerlendirmelerini yarar noktasından hareketle yapmaktadırlar. Maonun her söylediğinin doğru ve karşı çıkılmaz olduğunu, ancak onun düşüncelerinin sorunların tek çözümünü, anahtarı olduğunu söylemeleri, bunu savunmaları onları öznel idealizme yaklaştırmaktadır. Ve her şeyin Maonun iradesiyle belirleneceğini, onsu, onun düşüncelerinin dışında hiç bir şeyin yapılamayacağını getirmek kesinlikle volantrist (iradeci) bir anlayıştır.

Felsefi açıdan Mao'nun Marksizm Leninizme hiçbir katkısı yoktur. Tersine Marksizmi mekanikçe ve metafizikçe tahrifi söz konusudur. Bu nedenle Maoculuk Eklektik, volantrist, pragmatist bir görüştür. Bilindiği gibi her üç akım da sonuç olarak öznel idealizmle ilgilidir. Zaten Mao'nun görüşleri yakından incelendiğinde onun idealizmle ne kadar yakın bağları olduğu kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Her şeyi mutlaklaştırması "devrim namlunun ucundadır" "ya savaş devrime yol açar, ya da devrim savaşı önler" gibi özdeyişlerinden sezilen mutlaklık diyalektik yöntemin değil metafizik yöntemin gereğidir. Yukarıda anlatılan düşünceleri karşılaştırıldığında aralarındaki benzerlik hatta aynılık gözden kaçmayacaktır. Ne var ki çok kurnaz olan Maocular zaman zaman Konfüçyus'un düşüncelerine saldırmaktan da geri kalmadılar. Bu arada Mao'nun düşüncelerine karşı olanlara ya da en azından Mao'nun görüşlerini benimsemeyenlere de saldırıyorlardı. Onlara göre Mao'nun düşüncelerini benimseyen herkes devrimci, benimsemeyen herkes karşı devrimcidir. Buradaki tek ölçüt Marksizm - Leninizm olacağına tersine tek ölçüt Mao'nun düşünceleri oluyor. Mao'nun düşüncesinin

tek ölçü olması koyu bir subjektivizmdir. Bunun örnekleri kültür devrimi sırasında bol bol görülebilir.

Ekonomik açıdan Mao'culuğa bakıldığında görülürki; Mao nun bu konuda hiç bir bilgisi yoktur. Kendisi de bu konuda yeterince bilgi sahibi olmadığını, ekonomik konuları yeterince araştıramadığını açıkça söylemektedir. Buna karşın maocular aynı şeyleri söylememekte, onun sosyalist ekonominin sorunlarını çözdüğünü ve sosyalist düşünceyi ekonomik açıdan yaratıcı bir biçimde Çin toplumuna uyguladığını söylüyorlar. Kaldı ki Mao'cular Mao'nun ekonomik bilgisinin olmadığını benimseseler bile Mao'culuğu yine de ekonomik açıdan incelemek gerekir.

Marksizm-leninizm için ekonomik politik insan toplumunun ayrı aşamalarında, maddi değerlerin üretilmesi, tüketilmesi, dolaşımı ve bölüşümünün süreci içinde beliren toplumsal üretimin ekonomik ilişkilerinin bilimidir. Ekonomi politik üretim ilişkilerini üretim güçlerinin gelişme biçimi ya da üretim araçlarından yararlanmanın toplumsal biçimi olarak, üretim biçiminin gelişmesindeki nesnel yasallık olarak inceler. Marksizmle örtünmeye çalışan Maocu ekonomik anlayışın açıklanmasının zorluğu gerçekten maonun ekonomik yasalarla uğraşmadığı ve onları incelememesidir. Mao ve Maocular ekonomi politikasını sosyalist bir anlayışla, bu bilimin yasalarına uygun olarak yaşama geçirecekleri yerde; onlar ekonomi politikalarını daha çok buyruk ve sloganlarda somutlaştırmışlardır. Sadece slogan ve yönergelere dayalı bir politikayla ekonomik sorunları çözmeye çalışmışlardır. Kuşkusuz buyruk ve sloganlara dayalı bir ekonomi politikanın olamayacağı, olsada başarıya ulaşamayacağı açıktır. Ne varki Çin'de uygulanı gelen ekonomi-politikanın başarısızlığı çin ekonomisini daha dayanaksız daha güçsüz bir duruma getirirken, ve bunun olumsuz sonuçları görülürken, buna karşılık gerekli önlemlere dayalı taktikler kullanılıyor. Ve bunlar çözüm olarak öneriliyor. Örneğin "politika komutsal bir güçtür" "kendi güçlerimize güvenmeliyiz." v.b. bu sloganlar bir yerde doğru olsa bile bunların uygulanabilmesi ve yaşama geçirilmesi için mutlaka başka sosyalist ülkelerin deneyiminden ve maddi teknik yardımlarından yararlanmak gerekir. Oysa maocular tersine davranarak kendilerini sosyalist dünyadan kopardıkları gibi onları revizyonistlik ve sosyal emperyalistlikle suçlamaktadır. Bundan ötürü ülkenin somut ekonomik sorunlarını kendi öznel niyetleriyle çözmeyi ekonomipolitikanın yasalarına karşın dayatarak volantrist bir davranış ve anlayış içine giriyorlar,

1949 yılında çinin kendi bağımsızlığını kazanmasıyla birlikte; Sovyetler Birliğinin ve diğer sosyalist devletlerin de yardımıyla gerçekten sosyalist ekonomiyi kurma yoluna girdiler. O dönemde ÇKP içinde bulunan komünistlere Maocular ses çıkarmamak ya da boyun eğmek zorunda kaldılar. Bu sıralarda büyük kapitalist mülkiyet ulusallaştırılıyor küçük mülkiyet kooperatifleştirilerek ulusal sermaye yeniden düzenleniyordu. Devlet ve kooperatif mülkiyetinin emekçilerin çıkarlarının doğrultusunda kullanılması onların durumunu düzeltiyor ve politik olarak emekçileri olgunlaştırıyordu. Doğal olarak bu koşullar sosyalist ekonomiyi kurmanın olumlu birer ögesi oluyordu ne varki ÇKP deki büyük devlet milliyetçisi yanlısı güçler bu olumlu durumdan hoşnut olmuyorlar, bu gelişmenin doğrultusunu kendi çıkarlarının yönüne yönelterek, sosyalist devletlerden alınan yardımların ancak belli bir dönem gerekli olacağını ve ondan sonra gerekmeceğini savunuyorlardı. Çeşitli daleverelerle yönetimi ele geçiren bu mao nun önderliğindeki grup çin'i sosyalist dünyadan kopararak yalnız başına bıraktı. Artık ülkede milliyetçilikten kaynaklanan, kendi araçlarıyla büyük çini yaratmaya çalıştılar, ya da böyle bir düşünceye kapıldılar. Öyleki volantrizmden, kışla komü-

nizminden kaynaklanan maocu ekonomi-politikayı Marksist ekonomi-politikanın önüne koydular. Böylece işin başında kurulmaya çalışılan sosyalist ekonomi bozulmaya başladı. Artık bütün ekonomi Maonun buyruklarına göre yönetiliyor ve düzenleniyordu.

Maocuların, politika komutsal bir güçtür tezi politikanın idealistçe yorumundan başka bir şey değildir. Mao'ya göre politika her kapıyı açan anahtardır. Ve sürekli politika ekonomiden üstün tutulmuştur. Öyleki nesnel olarak çözümlenün koşulları oluşmamış bir ekonomik sorunun çözümünde bile politika biricik güçtür. Böylece politika artık ekonomiyi belirlemiş oluyor. Oysa marksizm böyle demez. Lenin politikayı ekonominin yoğunlaşmış bir anlatımı olduğunu söylüyor. Ve doğru bir emekçi sınıfların yaşamının değişmesinde çok etkili bir araç olduğunu getiriyordu.

Zaten bu noktada maocularla bakunciler birleşmektedirler. Ayrıca politikanın belirleyici olduğunu getirmek-hangi biçimde olursa olsun-iradeci bir anlayıştır.

Maocular üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki nesnel zorunlu uygunlukta benimsemiyorlar. Mao bu konuda şöyle diyor " üretici güçlerin gelişmesi üretim ilişkilerini yeniden düzenlenmesinin koşulu değildir." Bu sözlere karşılık gerçek olan şudur, Üretici güçlerin gelişimi sonunda üretim ilişkileriyle bozulan uygunluk, ancak üretici güçlere denk düşen üretim ilişkilerini gelmesiyle ortadan kalkacaktır. Çünkü üretim ilişkileri gelişmenin belli bir aşamasında üretici güçlerin gelişmesine engel olur Dolayısıyla üretim ilişkilerinin değişmesinin nedeni üretici güçlerin gelişmesidir. Maocular üretici güçlerin geliştirilmesini hızlandıracaklarına üretim ilişkilerini volantrist bir anlayıştan hareketle yönetsel önlemlere bağlı bir duruma getiriyorlar. Üretim ilişkilerinin yetkinleştirilmesinin üretim güçlerinin değişiklik göstermelerine bağlantılı olarak değil, bilim ve tekniğin başarılarının üretim sürecine uygulanmasıyla, toplumsallaştırmanın geniş letilmesiyle bağlantılı olarak değil; geliş güzel yapıyor öznel olarak belirlenen görevlerin çözümünde ütiler olarak ele alınıyor" (M-L ide.pol. düşmanı maoizm s. 83) Maoculuk üretim araçlarının da yerini ve önemini tahrif ederek üretimde maddi etkenin önemini küçümseyip insanın yerine iş araçlarını ve üretim güçlerinin diğer öğelerini koyuyor. Maoculuk bunun yanında kalifiye olmamış insan emeğini mutlaklaştırıyor.

Maocular çin ekonomisini askerileştirmişlerdir. Orduyu ekonomi politikanın başlıca amacı yaparak ekonomik uygulamaların çinde askerileşmesini kutsallaştırdılar. Maocuların halka sürekli "savaşa hazırlanmalıyız, afetlere hazır olmalıyız" v.b. sloganların özünde saklı olan anlayış halkın yaşam düzeyinin düşük tutulmasına dayanan askeri potansiyeli yaratma çabasıdır. Hem bu gün çinde uygulanan kışla "komünizmi" değildir. Burada daha sayamadığımız birçok açılardan bakıldığında ekonomi-politik alanda çinde uygulanan politika bütün yanlarıyla marksizm-leninizme ters ve ona karşı olan iradeci politikadır.

Siyasal açıdan maoculuğun kısa bir değerlendirmesini yaptığımızda karşımıza çıkan durum şudur. ÇKP nin bu konuda tek ve değişmez bir sloganı vardır; oda gerek iç politikada olsun gerek dış politikada olsun SSCB ye düşmanlık, dolayısıyla sosyalizme ve sosyalist harekete düşmanlık etmektedir. Anti - komünist yoğun bir propagandayla sovyetler birliğini ve diğer sosyalist devletlerin gözden düşürmenin çırpınışı içindedirler. Politikalarının özü bu olmasına karşılık, bu yalnız ve anti-komünist politika çeşitli konularda kendini ayrı biçimlerde göstermektedir. Örneğin sınıflar ve sınıf savaşı sorunu, savaş, barış ve devrim sorunu v.b. lerinde olduğu gibi. Şimdi bunlara sırasıyla değinelim. →

Marksizm - Leninizm sınıf olgusunu; toplumsal ve ekonomik açıdan ele alarak insan gruplarının belirli üretim sistemindeki tarihsel yerine, üretim araçlarına karşı olan tavrına, elde edilen maddi zenginliklerin elde edilme biçimine, miktarına toplumsal yaşamın ve üretimin yönetimine katılmaya karşı olan tutumlarını göz önüne alarak değerlendirir. Maocular böyle yapmıyorlar. Onlar sınıf olgusunu ideoloji, mülki, politik bir kavram olarak değerlendirirler. Onlara göre sınıf bir insanın şu ya da bu ideolojiye karşı olan tavır ve tutumuna göre değerlendirirler. Nitekim mao teorik belirlemelerinde bütün yoksul insanları proletarya sınıfının içine alıyordu. Böylece yoksul köylülük, lumpen proletaryanın işçi sınıfının içine alınmasıyla işçi sınıfının gerçek varlığı gözardı ediliyordu. Bunun nedeni Maonun küçük burjuva milliyetçi düşüncesidir. Sınıfların belirlenmesinde ve çözümünün yapılmasında bilimin yasalarına uygun olarak davranma gereği zorunlu olmasına karşılık; maonun belirlemelerinde büyük bir keyfilik vardır. Bu keyfilik o dereceye varmıştır ki; Maonun sınıf çözümlemelerine katılmayanlar kolaylıkla burjuva sınıftan sayılabilir. Onun üretim araçları karşısındaki tavrı ne olursa olsun çünkü belirleyici ölçüt maonun düşünceleridir. Bundan böyle artık o bir burjuvadır. Kaldı ki maocular sosyalist toplumda bile burjuvazi ile proletarya arasındaki sınıf mücadelesinden söz ederek, yukarıda da söylediğimiz gibi çelişkinin belli bir durumu olan antagonyizma ile çelişkinin kendisini bilerek birbirine karıştırmaktadırlar. Maocu anlayışa göre sınıf mücadelesi ister kapitalist ister sosyalist toplumda olsun; Toplumun varlığının nedeni. Maocular sınıf mücadelesini zorlamayla gündeme getiriyorlar. Bununla maocu olmayanlar üzerinde uyguladıkları baskı ve zulüm politikalarını haklı çıkarmaya çalışıyorlar. Böylelikle maocular başta işçi sınıfına ve diğer emekçi sınıf ve tabakalara sosyalizmdeki mutluluk yerine, karanlık bir geleceğin varlığını gösteriyorlar. Kuşkusuz bu anlayış sınıf ve sınıf mücadelesi olgusuna küçük burjuvaca bir yaklaşımdır.

Maoculuğun proletarya diktatörlüğü anlayışı ile bilimsel sosyalizmin kural olarak getirdiği proletarya diktatörlüğü arasında da temelde farklılıklar vardır. Bilimsel sosyalizm proletarya diktatörlüğünü işçi sınıfının diğer emekçi sınıf ve tabakalarla birlikte toplumu başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi sınıf ve tabakalar yararına yönetmesidir. Buradaki birlik başta komünist partisi olmak üzere diğer toplumsal tabaka ve emekçi sınıfların yöneticiliğini yapan sendikalar, gençlik örgütlerinin v.b. sosyalist demokrasinin, sosyalist yasallık kurallarına göre işçi sınıfından yana kurulan birliktir. Bu birlik demokratik merkezîyetçilik kurallarına göre çalıştırılarak bilimsel sosyalizm yaratıcı bir biçimde topluma uygulanmaya çalışılır. Bütün kararlar parti tarafından alınır ve partinin öncülüğünde uygulanır. Kişilerin iradesi ya da vereceği kararlar parti kararlarının üstünde değildir. Oysa maoculuğa göre proletarya diktatörlüğünde demokratik merkezîyetçilik yoktur. Bunun yerine liderin anti demokratik keyfi uygulamaları ve putlaştırılması vardır. Lider yukarıdan aşağıya doğru; emekçi sınıf ve tabakaların durumunu göz önüne almadan doğru ya da yanlış aldığı kararları askerî bürokrasidende yararlanarak her ne pahasına olursa yerine getirir. Bu anlayışta görüldüğü gibi; sosyalizmin ve komünizmin kuruluş sürecinde işçi sınıfının başlıca rolü oynadığı ve toplumun biricik yöneticisi olduğu ilkesinin yeri yoktur. Zaten maocular işçi sınıfının tanımını alabilmesine sınırlanmışlardır. Lumpenler, yoksul köylüler v.b. işçi sınıfının içinde sayılmıştır. Buna karşın maocular her fırsatta Proletarya diktatörlüğünden söz etmektedirler. Ancak bu söz edilmiş gerçekten bilimsel sosyalizmin ilkelerinin gereği olan çalışmaları yapacak bir anlayışla değil, Maocu bir anlayışla anlatılır.

maktadır. Buna göre sosyalizmin kuruculuğunu işçi sınıfının gerçekleştirebileceği değil ancak maocuların gerçekleştirebileceğidir. Çinde bunlar yapılmaktadır. Açıkçası maonun sağlığında proletarya diktatörlüğü Maonun hizmetine sokulurken şimdi de "proletarya diktatörlüğü" maocuların hizmetine sokularak onların grupsal çıkarlarını egemenliği için bir araç olarak kullanılmaktadır.

Maoculuk komünist partisini yadsıyıcı davranışta bulunarak, kendilerince bir parti anlayışını ortaya koymuşlardır. Maocular çoğu kez, toplumda, toplumun değiştirilip dönüştürülmesinde partiye gereken önemi verdiklerini içeren sözler söylemekle birlikte (örneğin onuncu kongrede söyledikleri her şeyi parti yönetir sloganı gibi) Gerçekte hiç de böyle yapmıyorlar. Maocular leninist parti anlayışını revize ederek; partinin amaç, teorik, örgütsel ve stratejik temellerini değiştiriyorlar. Kültür devrimi sırasında çin komünist partisini yıkarak, maocu anlayışla yeniden kurdular. Binlerce dürüst, namuslu komünisti saf dışı bıraktılar. Artık bu uygulanmasının ve bu parti askerlerin ve bürokratların partisi durumuna geldi. Mao'nun görüşlerinin uygulanmasının ve yaygınlaşmasının aracı oldu. Maocular partide demokratik merkezîyetçilikten söz etseler bile esasında parti Mao'nun buyruklarına göre yönetilmiş ve yönlendirilmiştir. Demokratikçilik yerini koyu bir merkezîyetçiliğe bırakmıştır. Maonun partiyi enternasyonalistlere ve dünya sosyalist sistemine karşı bir saldırı aracı olarak kullanmasının nedenini biz ancak koyu bir merkezîyetçilikle açıklayabiliriz. Bir partinin sadece asker ve bürokratların partisi durumuna gelmesi, demokratik yanının bulunmaması ve partinin buyruklarla yönetilip yönlendirilmesi onun, bilimsel anlamıyla sosyalist bir parti olmadığını gösterir.

Çağımızın niteliğine ilişkin olarak maocuların ileri sürdüğü görüşlerde bütünüyle bilimsel sosyalizme ters düşmektedir. Bilimsel sosyalizme göre çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Bu çağ iki toplumsal sistem arasındaki çelişkinin çözümüyle ancak anlamını kazanabilir. Yani çağımızı belirleyen temel çelişki sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındadır. Bununla birlikte aynı süreçte birbirini tamamlayan iki çelişki daha vardır. Onlarda; Kapitalist-emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfıyla kendi burjuvazi ler arasındaki çelişki ile sömürge, bağımlı uluslarla emperyalizm arasında ki çelişkidir. Bu çelişkiler dünya devrimci sürecini hızlandıran çelişkilerdir ancak belirleyici olan sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişkidir. Bu üç hareket arasında bilindiği gibi emeğin uluslararası karakteri gereği uluslararası bir bağ vardır.

Oysa maocular çağımızın temel çelişkisi olarak sömürge bağımlı uluslarla emperyalizm arasındaki çelişkiyi getiriyorlar. Bu çelişkinin günümüz dünyasının devrimci sürecinin belirleyici çelişkisi olduğunu söyleyerek dünya sosyalist sistemini gözardı ediyorlar. Bununla da kalmayan Maocular esasında sömürge, bağımlı halkların baş düşmanının Sovyet sosyal emperyalizmi olduğunu avazı çıktıkça bağıyorlar. Üç dünya teorilerini belirledikleri baş çelişki üzerinde temellenerek dünya kırlarının (sömürge ve bağımlı uluslar) Dünya şehirlerini fethini (SSCB-ABD) getiriyorlar. Bunun yanında AET ve Japonya gibi emperyalist devletleri dünyanın milli burjuvazisi olduğunu, bu nedenle de ittifak edilebilir bir güç olduğunu savunuyorlar.

Bağımlı ve sömürge ulusların kurtuluşlarının ancak çin deneyiminin aynısını uygulamakla mümkün olabileceği, Maonun düşüncelerinin harfiyyen yerine getirmekle kurtuluşun sağlanabileceğini söyleyerek bu konuda da çin deneyini ve maonun düşüncelerini mutlaklaştırıyorlar. Bu düşünceler, çin her şeyin merkezidir anlayışının sonucudur. Yalnızca maoizm doğrudur, gerçektir gibi sübjektivizmin içeriğinde olan şeyleri savunuyorlar.

Maoculuk, savaş barış devrim, barış içinde yan yana yaşama v.b. konularda sosyal soven, volantrist bir anlayışla hareket ediyorlar.

MAOCULUK VE GENÇLİK

Maoculuğun marksizmle bir ilişkisi olmadığını, fakat marksizmi bilerek tahrif ettiğini kısaca açıkladıktan sonra onun düşüncelerinin marksizmden çok İdealizmle ve onun çeşitli akımlarıyla Volantrist, Sübjektivist, solipsizmle ilişkisi olduğu görülecektir. Bu akımların idealizme bağlı akımlar olması nedeniyle onların kullanacağı yöntemde anımsanacağı gibi idealizmin kullandığı yöntem olacak. Bu da metafizik yöntemdir. Çünkü metafizik yöntem mutlaklığı içerir. Maoculuğun belirgin özelliklerinden biri de söylediği gibi mutlaklaştırmadır. Maocuların gençliğe bakışlarında bu noktalardan hareketle olacaktır.

Maocular gençliğin hareket ve eylemlerini kendi görüşleri doğrultusunda yapılandırma-ya çalışırlar. Gençlik maocu anlayışla daha çok maceracı olmaktadır. Maocuların gençliğin durumuna ve önemine ilişkin olarak belirgin bir görüşleri yoktur. Kaldı ki tam anlamıyla sınıfların konumu ve durumlarına ilişkin açıklamaları da zaten bilime aykırıdır. Gençliği maocular sürekli ajitasyonla ayakta tutmaya çalışırlar. Kulağa hoş gelen ama bilimle ilişkisi olmayan içereksiz, somut durumun gerektirdiği hareket biçimlerini içermeyen solcu sloganlarla besliyorlar. Örneğin "devrim kamlunun ucundadır" şimdi bu sloganın silahı ve silahlı mücadeleyi mutlaklaştırdığı açıktır. Mücadelenin hangi biçimde bir hareketi gerektiriyorsa o hareket biçimi sosyalistlerce koşulların ve olanakların elverişliliği ölçüsünde uygulanmalıdır. Hem bu sloganda açık olmayan bir yan da şu, devrimin kimin hangi sınıfın silahlı mücadelesiyle olacağıdır. Bu kadar kapalı bir mutlaklaştırmayı içeren slogan doğrultusunda şartlanan genç ya da gençler herhalde devrimin gençlerin silahlarının namlusunun ucunda olacağı kanısına varır. Maocu gençlerde bu ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların örgütlenmesini, proletaryanın örgütlü öncülüğünü hiç önemsememişlerdir. Akıllarına nasıl emişse öyle yapmışlardır. Sözde ne kadar Marksist kavramlar kullandırlarsa kullandırlar onlar eylemleriyle bunu yadsımışlardır.

Maocuların anlayışı bozulmadan yapılmaz anlayışıdır. Yapabilmek için yapmak için bozmak gerekir. Bundan hareketle devrimin olması için zulüm, baskı gerekir. O halde zulmü ve baskıyı getirecek ya da varolan baskı ve zulmü artıracak davranışlarda bulunmak gerekir. Çünkü baskı ve zulüm ne kadar ağır ve acımasız olursa karşıtı da o kadar güçlü olacaktır. Bu nedenle değildir ki Mao nun kendisi bile Japonya'nın işgali olmasaydı Çinde ulusal kurtuluş savaşının olmayacağını ve bundan ötürü esasında japonyaya teşekkür edilmesi gerektiğini söyler. Bu sözler bize şiddetin maocu anlayışta mutlaklaştırıldığını ve kutsal duruma getirildiğini gösterir. Burada gençliğe düşen görev nedir, görev şu; şiddeti içeren hareketlerde bulunmak, şiddet kullanmak, toplumu karıştırıp bozmak, ondan sonrada karışan ve bozulan toplumu sözum ona yapmak. Gençliğin ödevi şiddetin aracı olmaktadır. Maocular idealist bir anlayışla şunu söylemektedir. Birinci dünya savaşı ekim devrimini, ikinci dünya savaşı sonuç olarak bir çok ülkede sosyalizmin kurulmasını getirirken, bir üçüncü dünya savaşında tüm dünyada sosyalizmin egemenliğini getirecektir. Buna göre yapılması gereken var gücüyle bir üçüncü dünya savaşının çıkmasının koşullarını hazırlamak hatta bunun nedeni olmaktadır. Bir ülkede devrimin olması için mutlaka şiddetin durumu ne olursa olsun kullanılmalıdır. Toplumun sosyo-ekonomik durumu onları ilgilendirmiyor, onları ilgilendiren şey her ne pahasına olursa olsun toplumun onların kafalarındaki düşüncelere uydurulmasıdır.

Devamı 15. S.'da

ALDO MORO OLAYI ve TERÖRİZM ÜZERİNE

16 Mart günü, İtalyan Hıristiyan Demokrat Partisi'nin lideri ve eski İtalyan başbakanlarından Aldo Moro'nun, Kızıl Tugaylar adlı terörist örgüt tarafından kaçırılması ve 54 gün süren bir kovalamacadan sonra öldürülmesi, bütün dünya kamuoyunun dikkatlerini yeniden terörizm olayı üzerine çekti. Aslında Aldo Moro olayı, Teröristlerin başvurduğu ne ilk ne de son eylemdir. Bilindiği gibi son yıllarda gelişmiş kapitalist Batı Avrupa ülkelerinde ve hatta diğer kapitalist ülkelerde terörist hareketlerin yaygınlaştırılması çabaları vardır. Bunun yanında uluslararası tekeller tarafından bu eylemlerin ilerici, sosyalist hareketlerle özdeşleştirilmesi ve bu yoldan devrimci eylemlerin kitlelerden tecrit edilmeleri uğraşları da alabildiğine yoğunlaşmıştır. Bu nedenle terörizm olayı, herkesten çok devrimcilerin üzerinde durmaları gereken önemli bir sorundur.

Bilindiği gibi 1960 yılı ve sonraları, Avrupa'da gençlik hareketlerinin özellikle öğrenci gençlik eylemlerinin alabildiğine yoğunlaştığı yıllar oldu. Bu hareketler, ileri kapitalist ülkelerin, kapitalizmin tekeli aşmaya varmasından sonra, içine düştükleri derin ekonomik bunalımların ve tekelliliğin toplumda yarattığı çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu, bütün bunların açık belirtileri olan toplumda büyük bir kesimin giderek artan yoksullaşmasının, işsizliğin artmasının bu artışın özellikle gençlik kesimine daha çok yansımalarının ve tekelliliğin anti-demokratizmi yerleştirme eğiliminin yarattığı koşullarda yoğunlaştılar. Genellikle, kapitalist toplumun bu dayanılmaz olumsuzluklarına bir tepki olarak doğan eylemler, çoğunlukla kendiliğinden gelme ve işçi sınıfının çıkarlarını savunan devrimci bir örgütsel öncülükten yoksun eylemlerdi.

O dönemde bir an içinde yükselen kendiliğinden gelme öğrenci eylemlerini gerektiren bazı kimseler, örneğin Marcuse gibileri-giderek işçi sınıfının toplum içerisindeki devrimci niteliğini yitirdiğini, üretim güçlerinin artan oranda gelişmesinin işçi sınıfına iyi yaşam koşulları yarattığını ve bu sınıfın, artık tamamiyle aristokratlaşarak egemen sınıflarla uzlaşır bir duruma düştüğünü; bu yüzden devrimin öncü gücü olma niteliğini yitirdiğini ileri sürdüler. Bu tezlerden yola çıkarak daha sonra, devrimin öncülüğü gençliğin, daha doğrusu öğrenci gençliğin yapacağı sonucunu çıkardılar. Söz konusu düşünceler, belli bir dönem gençlik içinde büyük bir taraftar buldu. Fakat daha sonraları, kendiliğinden gelme biçimde yükselen öğrenci eylemleri, büyük bir hızla düşmeye ve giderek sönmeye başladılar. Hareketler söndü ama, arkasında aynı düşüncelere saplanmış birtakım grupçuklar bıraktı. İşte İtalya'daki KIZIL TUGAYLAR-Almanya'daki Baïder-Meinhof ve bunlara benzer daha başka örgütler o dönemin gençlik hareketlerinin ürünleridir.

Söz konusu gruplar, işçi sınıfının örgütlü devrimci rolüne inanmadıkları gibi, diğer kitlelerden de tamamiyle kopuklardır. Yıgımsal hareketlere genellikle inanmazlar. Tamamiyle küçük burjuva maceracılığına dayanan, işçi sınıfının hareketi içinde yer alınsınıf savaşımının daha ileri boyutlara varması uğruna savaşmaktansa, bireysel terörizmi tercih eden bir akım olarak varlıklarını sürdürmektedirler.

Açıktır ki, işçi sınıfı hareketinden, kitlelerden kopuk ve bireysel terörizmi

yöntem olarak seçmiş bulunan bu grupların Marksizm-Leninizm'le uzaktan yakından hiç bir ilişkileri yoktur. Bir kere Marksizm-Leninizmin ısrarla belirttiği ve pratiğin de binlerce kez kanıtlandığı, işçi sınıfının toplumun en devrimci, en kararlı ve toplumsal değişimde diğer kesimlere öncülük edebilecek yetenekte olan tek sınıf olduğu yolundaki gerçeği tamamiyle yadsırlar. Bu Marksizm - Leninizmin yadsınmasıdır.

İkincisi, devrimin yığınların eseri olabileceği yolundaki katı gerçeği inkar ederek yığınların gücünü yadsırlar. Diğer bir özellikleri de bireysel terörizme dayanan şiddet yolunu mutlaklaştırmaları ve bunu savaşımın tek geçerli biçimi olarak kabul etmeleridir.

En önemlisi de Lenin"... bu eylemin kitlelerle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi olmadığını ve böyle yürütüldüğü sürece olamayacağını; bu terörist eylemi yapan kişilerin kitlelerin belli bir eylemini ya da desteğini ne akıllarının ucundan geçirdiklerini ne de umduklarını" söylüyordu. Terörizme eğilim duymakla, işçi sınıfı savaşımını örgütlemeyi yadsınmanın, kitlelerle olan bağı kopararak giderek onlardan uzaklaşmanın arasında kesin bir bağ olduğunu kanıtlayan Lenin, bu tür mücadelenin kesinlikle yenilgiye uğrayacağını ısrarla belirtiyordu ve "... çünkü emekçi halk olmadan bütün bombalar güçsüzdür, hemde gerçekten güçsüzdür" diyordu.

Lenin'in küçük burjuva maceracılığına ve bireysel terörizmi mahkum etmeyi hemen her fırsatta görev saydığı bir gerçektir. Hatta "Sol" Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı adlı yapıtında, bolşevizmin Birinci Dünya savaşı içinde sosyal-şovenizm biçimine bürünen oportünizmin yanında küçük burjuva ihtilalciliğine karşı da savaşarak güçlendiğini ve savaşçı niteliğini kazandığını belirtmiştir. Bilindiği gibi 17 Ekim Devrimi ve öncesinde bolşeviklerin en çok kendileriyle savaşmak zorunda kaldığı örgütlerden biri de "Sosyalist Devrimciler'di. Lenin "Sosyalist Devrimciler" için şunları söylüyordu: "... bu parti, bireysel terörizmi, suikastleri, doğru bir eylem olarak tanımayı, kendi ihtilalci ruhunun ya da solculuğunun özel bir belirtisi sayıyordu ki bunu biz Marksistler kesin olarak reddederiz. Elbetteki, biz bireysel terörü yerinde bir davranış saymadığımız için reddederiz."

Marksistler günümüze kadar her zaman bireysel terörizme karşı çıkmışlar, onu mahkum etmişlerdir. Tarih bütün konularda olduğu gibi bu konuda da marksistleri haklı çıkarmış ve bireysel terörün sonunun mutlaka yenilgi ve hatta bazan ihanete kadar götürdüğünü göstermiştir. İtalyadaki Aldo Moro Olayı bunun en açık kanıtıdır.

Kızıl Tugaylar, yaptıkları eylemleriyle başta işçi sınıfı olmak üzere tüm İtalyan halkını karşılarına almışlardır. Hatta bütün dünya ilerici kamuoyu kendilerine karşı çıkmıştır. Kitlelerin sevgisini değil nefretini kazanmışlardır.

Ayrıca bu eylemler, halkın çıkarları doğrultusunda herhangi bir kazanım getirmediği gibi, tekeli güçlerin emekçi sınıf ve tabakalar üzerindeki baskılarının bir kat daha artmasına ortam hazırlamışlardır. Aldo Moro'nun kaçırılmasından sonra ordu ve polis terörü günlerce yoğunlaştırılmış, aramalar, baskınlarla halk günlerce tedirgin edilmiştir. Zaman zaman basına sansür

konmuş, demokratik olmayan yeni yasalar çıkartılarak baskı tedbirleri artırılmıştır. Hatta Aldo Moro'nun öldürülmesinin hemen ardından İtalya'da yapılan mahalli seçimler, terörist eylemlerin kesinlikle sermaye sınıflarının çıkarlarına yaradıklarını ortaya koymuştur. Yaptıkları eylemleriyle, yıllarca egemen sınıfların temsilciliğini yaparak tekeli güçlerin iktidarlarının beççiliğini yüklenenlerin masası gösterilmelerine ve halkın sempatisini toplamalarına yol açmışlardır. Aldo Moro'nun öldürülmesinden sonra Hıristiyan Demokrat Partililer, mahalli seçimlerde geçen dönemden yüzde beş oranında daha fazla oy toplamışlardır. Açıkça ki bu olgu, halkın değil tekeli güçlerin yararına olmuştur.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında, öyle görülüyor ki uluslararası tekeller, bu gibi eylemleri bizzat kendileri kışkırtıp yaygınlaştırıyorlar. Bilindiği gibi İtalya, son zamanlarda başta Komünist Partisi olmak üzere tüm anti tekeli güçlerin giderek büyük bir gelişme gösterdikleri Avrupa ülkelerinin başında gelmektedir. Bu durum ise en çok başta ABD olmak üzere tüm uluslararası tekeli güçleri tedirgin etmektedir. Emperyalistler, her fırsatta bu gelişmelerden hoşnut olmadıklarını ve (dolaylı yollardan da olsa) anti-tekeli bir iktidarın kurulmasına müsaade etmeyeceklerini belirtiyorlar. Emperyalist güçlerin terörist eylemleri yaygınlaştırarak anti tekeli güçleri zayıflatmak ve tekellilerin iktidarlarını daha da sağlamlaştırmak istedikleri bir gerçektir. Batı Avrupa'daki terörist örgütlerin ve Kızıl Tugaylar'ın eylemlerinin bu amaca hizmet ettikleri tamamiyle kanıtlanmıştır. Niyetleri ne olursa olsun teröristler, bir kere daha sermaye sınıfının çıkarlarına yarayan eylemlere giriştikleri apaçık ortadadır.

Bu yüzden bireysel terörizmin işçi sınıfının ve emekçi halkların çıkarlarına ters düşen bir yöntem olduğunu ve sonuçta mutlaka yenilgiye götüreceğini belirtmek gerekir. Devrimci savaşımın bireysel terörizm tamamiyle birbirleriyle çelişirler. Ona karşı savaşım herkesten önce devrimcilerin, işçi sınıfının çıkarları uğruna savaşım verenlerin görevidir. Bu görevin yerine getirilmesi işçi sınıfının ve emekçi halkların başarısı için zorunludur.

Lenin, daha yıllarca önce bu gibi görüşlere karşı çıkarak onları kesinlikle mahkum etmişti. Lenin, herşeyden önce, işçi sınıfı partisi için ve kitlelerle sıkı ilişki içinde çalışmanın her zaman geçerli olduğu gerçeği karşısında, küçük burjuva maceracılığı bu görevi gözardı ettiği için karşı çıkıyordu. Ayrıca terörün tek ve temel mücadele aracı olarak kabul edilmesi karşısında Lenin "... terör düşüncesiyle kendinden geçmeye karşı, terörü esas ve temel mücadele aracı olarak görmeye karşı kararlı bir uyarıda bulunmak görevimizdir..." şeklindeki kesin düşüncelerini belirtiyordu. Yine Lenin, terörizmin "... en faal savaşçıları gerçek görevlerinden, bir bütün olarak hareketin çıkarları açısından en önemli olan görevden saptıracağını ve hükümetin değil, devrimin güçlerini dağıtacağını" üzerine basa basa belirtiyordu.

OKUYUCUDAN MEKTUPLAR

AGRIDA FAŞİST BASKILAR YOGUNLAŞIYOR

Devrimci Demokrot ve yurtsever gençlerin halktan yana savaşlarından korkan ve birtakım çıkarları zedelenen halk düşmanı ağalar baskı ve terörleri hergün biraz daha artırmaktadır. MHP ve Ülkü ocaklı faşist militanları çevreden getirdikleri cahil köylüleri devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenci ve gençlere saldırmaktadırlar. Yeni açılan Ağrı eğitim enstitüsüne çevre il ve ilçelerden gelen öğrencilerin kaldıkları otel sahiplerine baskı yapılmakta, bu yolla öğrenciler kaldıkları otellerden atılmakta ve açıkta bırakılmaktadır. Hergün devrimci demokrat kesime baskıları yaptırarak çıkar çevreleri bununla da yetinmeyip tertipleme istedikleri Malatya benzeri bir provakasyonun şiddetini artırmak için alçakça propogandalar geliştirilmektedir. Olaylara başka bir görünüm verebilmek ve hedefi şaşırtmak için camilere bomba atılacak, din elden gidiyor ve komünistler memleketi işgal ediyor gibi birtakım yalanlar yayarak halk ile devrimci kesimleri karşı karşıya getirme çabası içerisinde.

Birtakım MHP yanlısı polislerinde desteğini alan halk düşmanlarının bu oyunlarının başa çıkarılması için çok duyarlı hareket eden Ağrılı devrimci demokrat gençler ezilen halk kitlelerinden yana mücadelelerini büyük bir kararlılıkla sürdüreceklerinden hiç kimsenin kuşku olmasın, bu tip baskılar bizim savaşımızı engelleyemez.

Ağrılı
Devrimci Demokrat Gençler

DEVİRİNCİ DEMOKRAT GENÇLİK DERGİSİNE

Ülkemizde gelişen ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesi ile sınıfsal savaşımında yükselen proletarya alâsi sömürgeci güçler ve burjuva uşakları (sosyal şövenler) tedirgin etmektedir.

Yıllardan beri uygulanan sömürgeci politika günümüzde biraz daha gerçek yüzünü teşhir etmekte ve türlü, türlü taktiklerle halkımızı birbirine kırdırmanın yollarını aramaktadır. Çıkarılan mezhep çelişkileri bu kere Siirt'in konumundan yararlanılarak, Kürt - Arap çelişkisini yaratmak istemektedirler. Fakat biz burjuva uşaklarının maskelerini düşürüp gerçek yüzlerini halkımıza teşhir edeceğiz.

Bizler, ırk, dil, din farkını gözetmeksizin her zaman sömürülen, ezilen emekçilerden yana olduğumuzu, daima halkımızla beraber omuz omuza, sömürgecilğe, emperyalizme

yerel gericiğe, faşizme ve feodalizme karşı savaşımızı sürdüreceğimizi bildiririz.

KAHROLSUN HALKLARI BİRİBİRLERİNE KIRDIRTANLAR

SIİRT EĞİTİM ENSTITÜSÜ
D. D. GENÇLER

Devrimci Demokrat Gençlik Dergisine, Burjuvazi çeşitli yollardan kendi sınıf egemenliğini, ülkemizdeki sömürgeci uygulamalarını kitlelerin gözünde muşurlaştırmak için çeşitli yalanlara başvurmakta, gerçekleri tahrif etmek için herşeyden yararlanmakta ve çeşitli olayları, olguları kendi isteği doğrultusunda biçimlendirip kitlelere götürmektedir. Bunun somut bir örneği de ilçemizde yaşanmıştır. Şöyle ki;

Erciş'in "Kurtuluşu" yıldönümü dolayısıyla faşist Ülkü Ocaklılar, yayınladıkları bildiriye şu iğrenç yalanı yazmışlardır: "Erciş'in Kızıl Rus ve ermeni mezaliminden kurtuluşu ve bu kurtuluş sırasında akan milyonlarca ecdatlarımızın kanı hala kurumamış ayrıca şimdi daha değişik şekilde aramızda bulunan ecdatlarımızdan gerekli dersi almış olan bu kızıl köpekler evlatlarımızın beyinlerini yıkıyarak 59 yıl önceki iğrenç emellerine bizim parçamız olan yavrularımızı alet etmektedirler..." Alıntından da anlaşıldığı gibi halklar arasında düşmanlığı körüklemek, kendi sınıf egemenliklerini ve sömürlerini pekiştirmek için sömürgeci tekeli burjuvazi, kendi ırkı şoven ideolojisini çeşitli yalanlar dolanlarla kitlelere götürmeye çalışmaktadırlar. Bir kere Erciş dahil, ülkemizin kuzey batısını işgal eden bugünkü Sovyetler Birliği değil, emperyalist sömürgeci çarlık Rusya'sıdır 1917 Ekiminde Sovyetlerde devrimin gerçekleşmesi çarlığın yıkılarak yerine işçisınıfı devletin kurulması yeni bir çağ başlatmıştır. Bu yeni sosyalist devlet, emperyalist sömürgeci çarlık devletin ilhak etmiş olduğu topraklarda, halklar arasındaki barış ve kardeşliğin gereğinden hareketle askerlerini şartsız ve koşulsuz olarak geri çekti. Hatta halklar arasındaki dayanışma gereği, emperyalistlerin işgal etmiş olduğu Türkiye topraklarından emperyalistlerin kovulması için maddi ve manevi yardım yapmıştır Sovyetler Birliği, tüm bu gerçeklere gözünü kapatan sömürgeci tekeli burjuvazi halkımızın varlığını inkar etmekte, onun ülkesini sömürgeleştirmekte ve sömürgeci politikalarını devam ettirmektedirler. Daha dün kendi sömürgeci emelleri uğruna Zilan'da Dersim'de binlerce emekçiyi katla-

dip ülkemizi talan ettiklerini unutmuyorlar. Utanmadan halklara karşı düşmanlıklar körüklüyorlar.

Bizler, ülkemizin devrimci demokrat gençliği olarak, sömürgeci tekeli burjuvazinin ve onun yerli işbirlikçilerinin halklar arasındaki kardeşliği bozmaya ve bu uğurda tezgahlamış oldukları oyunları çirkince uygulamaya kalkışanlara karşı çıkmayı, sömürgeci tekeli burjuvazinin iğrenç yüzünü ve ideolojisini her vesileyle teşhir etmeyi görev biliyoruz.

Yaşasın halkların birlik dayanışma ve kardeşliği.

Yaşasın ülkemiz gençliğinin örgütsel ve hareket birliği.

Erciş Devrimci Demokrat Gençliği.

Devrimci Demokrat Gençlik'e

Bilindiği gibi gerici faşist güçlerin provakasyonlara başvurduğu yerlerden biri de Iğdır oldu. 22.4.1978 tarihinde Doğubayazıt caddesinde bir genç ölü olarak bulundu. Bu şahıs önceleri Ülkü Ocaklarına kayıtlı ve militanlarındandı. Sonra ilerici kesimin onunla ilgilenmesiyle çocuk bu gelişmeler içinde birden kendini atıverdi, ve ilerici kesimlerle dolaşmaya başladı. Bundan sonra faşistler, sık sık çocuğa baskı yapmaya başladılar ve en son gayelerine ulaştılar. Meşhur sözleri "dönemi vurun" emrine uyarak çocuğu öldürdüler.

Arkasından da öldürülen gencin cenazisine sahip çıkarak, onu mezara götürüp gömdükten sonra gözleri dönmüş bir biçimde, ilerici, demokrat, yurtseven ve devrimcilerin işyerlerine saldırarak tahrip ettiler. Taş üstünde taş bırakmadılar. Ayrıca Doğu Beyazıt caddelerindeki camiye de Kürtler'in camisidir diye taş ve sopa yağmuruna tuttular. Köpekler gibi uluyarak önüne gelene saldırdılar.

Bundan sonrada olayı çeşitli gazetelerde, basında çarpıtarak kendi pis emelleri doğrultusunda kullandılar. Olayı Kürtlerin isyanı biçiminde yansıtmaya kalkıştılar. Bizzat pekçok aşiret ismi vererek aşiretlerin isyan çıkarttıklarını azerilere saldırdıklarını iddia ettiler.

Özünde bu bir Kürt-Azeri çatışması değil sınıf savaşımıdır. Bu olayda da tahribe ve zarara uğrayanlar hep yurtsever devrimcilerin işyerleridir. Yer yer de bizzat kendileri saldırıya uğramışlardır. Ama bu böyle sürmeyecek halkımız ergeç bunun cevabını verecektir.

Iğdır Devrimci Demokrat Gençleri

...kısaa..kısaa...

Kısa Haberler:

■ Siverek, Şırnak, Erüh ve Baykan TÖB-DER şubelerinin yapılan seçimlerini Devrimci Demokrat Öğretmenler Grubu kazandı.

■ Diyarbakır Yüksek Öğrenim Kültür Derneği (DYÖKD) seçimlerine tek listeyle girilmiş ve oy birliğiyle yeniden Devrimci Demokrat Gençlerin listesi seçilmiştir.

■ Siverek Kültür Sevenler Derneğinin yapılan yıllık olağan kongresinde seçimleri oybirliğiyle yeniden Devrimci Demokrat Gençlik listesi Kazandı.

■ Hakkâri Halkla İlişkiler Derneği seçimlerini Devrimci Demokratların listesi kazanmıştır.

■ Sömürgeci güçlerin baskı ve engellemelerine rağmen Siverek Devrimci Demokrat Gençliğinin hazırlamış olduğu "ALPAGUT OLAYI" adlı oyun sahneye konmuştur. Halk oyunları gösterisi, şiir, Kürtçe-Türkçe marşlar söylenmiştir. Gecede hep bir ağızdan Yaşasın DDKD sloganları atılmıştır.

■ Çınar TÖB-DER ve TUM-DER şubeleri ortaklaşa olarak düzenledikleri gecede "Biz Halkız, Yeniden Doğarız Ölümlerde" adlı oyun sergilenmiş, ayrıca gecede halk oyunları, müzik ve şiirler sergilenmiştir. Gece halk tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştır.

■ İşçi sınıfının Birlik-Mücadele-Dayanışma günü olan 1 Mayıs Hakkari'de halkın katılımının çok olduğu bir geceyle kutlandı. Gecede 1 Mayısın önemi üzerine konuşmalar yapıldı. Bildiriler dağıtıldı. Yaşasın DDKD, Yaşasın 1 Mayıs sloganlarıyla sömürgecilği knayan sloganlar söylendi. Ayrıca "Biz Halkız Yeniden Doğarız Ölümlerde" oyunu sahneye konuldu.

Kutlamaya katılan örgütler ise şunlardır:

— Hakkari Halkla İlişkiler Derneği
— TÖB-DER
— TUM-DER
— BAY-SEN
— BANK-SEN
— TUM-ZER-BANK-DER

■ Bismil TÖB-DER Şubesi Filistinli öğretmenlerle Dayanışma gecesi düzenlemiştir. Geceye büyük bir emekçi kitlesi katılmıştır.

■ DDKD tüzüğü İçişleri Bakanlığı tarafından onaylanarak geri gönderildi.

■ Diyarbakır Üniv. Fen Fakültesi Öğrenci Derneği seçimlerini Devrimci Demokrat Fenliler kazandı.

Seçimlerde Devrimci Demokrat Fenliler 88 oy alırken. Kurtuluş, Burjuva Milliyetçileri, Dev-Genç, Özgürlük gruplarının birliği ise 58 oy alabildiler.

Hakkari
Haber Bürosu

emperyalizm in oy

I. ve II. MC dönemlerindeki koalisyon ortaklarından biri olan MHP, iktidar ortağı olmanın sonucu doğan devlet olanaklarının yarattığı elverişli koşullarla birlikte zor, terör ve benzeri diğer etmenleri de kullanarak, faşist örgütsel yapısıyla devletin tüm kurumlarına yerleşmeyi hızla gerçekleştirmeye çalışarak, Faşizmi; yoğun bir çabayla - devleti ele geçirmek, faşist bir devlet kurmak anlamında - hızla tırmandırıyordu. Faşizmin tırmanmasında belirleyici etken MHP olmakla birlikte, aynı zamanda AP ve MSP de hızlandırıcı, koltuk değnekleri olmuşlardır. Her iki MC döneminde açıkçası faşistler çoğu çevrelerce beklenmeyen genişleme, gelişme ve devlet kurumlarını faşistleştirmeyi gerçekleştirdiler. MHP'nin kendisince benimsediği kısa yada uzun erimli hedeflerine varabilmesi için tek savaşım biçimi bilindiği gibi yıldı, öldürme, sabotaj, katliam, provokasyon v.b. diğer korkutucu eylemlerdir. Bu eylemlerinden bu güne kadar görüldüğü gibi vazgeçmemişlerdir. Vazgeçmeyeceklerdir de. Çünkü onların varlık nedenlerinden biri de bu eylemlerdir. Ne var ki bu türden eylemler başlıca işçi sınıfına ve emekten yana tüm güçlere yönelmiştir. Bu, dehşet verici boyutlara ulaşan hareketler, emekten yana tüm güçleri ve başlıca işçi sınıfının sendikal örgütünü de karşısında bulmuştur. Ancak Türkiye solunun yeterince örgütlü olmayışı ve bir kesiminin giderek büyüyen tehlikeyi görmek istemeyişi ya da görememeleri ve daha başka nedenlerden ötürü MC'ye karşı gerçekten gereken örgütlü ve güçlü bir muhalefet oluşturulup sağlıklı bir mücadele istenen biçimde verilememiştir. Bununla birlikte nesnel olarak işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın hoşnutsuzluğu MC iktidarı üzerinde bir baskı ögesi olma özelliği göstermiştir.

I ve II. MC dönemlerinde ülke ekonomisinin; alabildiğine yapılan partizan uygulamalar nedeniyle iflasa kadar getirilmiş, bunun sonucu olan toplumsal huzursuzluk doruk noktasına çıkmıştır. Faşist terör hareketleriyle bu huzursuzluk giderek artırılıp can güvenliği ortadan kaldırılmıştır. Esasında yapılmak istenen kitleleri canından bezdirmek, halkın; anarşi ortamının kalkıp yerine huzur ve güveni sağlayacak olan düzenin gelmesi ihtiyacını kamçılayarak, bu düzenin ancak faşistler tarafından gerçekleştirilebileceğini benimsetmektir. Bununla birlikte yukarıdan aşağıya doğru faşist bir darbe yapabilmenin koşullarını hazırlamak ve böylece Türkiye'de faşist devlet biçimini gerçekleştirmektir. Ancak egemen sınıfların çoğunlukla faşizmi istemeyişleri ve işçi sınıfının faşizme karşı açık tavrı, halkımızın öteden beri faşizme ve soykırıma karşı mücadelesi; faşizmin gelişinin engelleyici etkenleri olmuşlardır.

En geniş anlamıyla II MC'ye karşı oluşan muhalefetin yarattığı olumsuzluğun MC ortakları da bilinmesi, ortaklığın kendi aralarındaki çelişkileri daha da derinleştirmiş ve sonra bilinen istifalarla MC iktidardan düşürülerek yerine CHP'nin ağırlıkta olduğu bir hükümet kurulmuştur. Kurulan hükümet MC hükümetlerine göre burjuva anlamda daha ilerde olan bir hükümettir. Kaldı ki o günün koşullarının da bunun dışında başka bir hükümet seçeneği de yoktu. Zaten bu seçenek değil midir ki CHP'yi bir kısım solcuların gözünde daha ilerici yapabilmıştır.

YENİ İKTİDAR VE TUTUMU

Daha CHP muhalefette iken sürekli vurguladığı nokta anarşinin esas kaynağının hükümette olduğu, bu nedenle MC'nin çekilmesiyle birlikte anarşinin ve huzursuzluğun da ortadan kalkacağını söylemekle bir yerde doğru bir belirlemede bulunmuştu. Bununla da kalmayan CHP resmi olmayan yollardan anarşi ile MHP'nin birbirleriyle yakından ilişkili olduğu ve hatta MHP tarafından anarşik hareketlerin düzenlendiğini savunuyordu. Her konuda olduğu gibi anarşi konusunda da doğru tespitler yapmak yeterli değildir. Doğru tespitlerin içerdiği sorunlara

uygun düşecek doğru çözüm biçimlerini de getirmek, bunlara ilişkin kararlar almak, cecurca bu kararları uygulamak aynı zamanda doğru tespitlerin birlikte getirdiği zorunluluktur. Bu zorunluluktan kaçınılamaz. Bundan kaçınmak kesinlikle sözü edilen tehlike karşısında geri adım atmadır.

CHP'nin ağırlıkta olduğu hükümetin kurulması, doğal olarak Faşist MHP'nin eli geçirdiği devlet olanaklarını tümünden olmasa da büyük bölümüyle yitirmesi en azından devlet gücünü aralarında görememeleri onları alabildiğine hırçınlaştırmış, daha çılgınca davranışlara girmenin etkileyici bir etmeni olmuştur. Bilindiği gibi faşistler çılgınca eylemlerini 16 Mart'ta İstanbul Üniversitesi'ndeki olavı, A.D.M.M.A'ndeki öğrencileri bombalamasıyla, Malatya'daki iğrenç yağmalayıcı provokasyonla ve daha başka bu türden eylemleriyle örneklendirebiliriz. Faşistler sadece tek türden eylemlere baş vurmamakta, sabotajlardan tutun tanınmış kişilerin öldürülmesine kadar aklımıza gelecek ya da onların düşüncesi bütün eylem biçimlerini gerektiği yerlerde gereğince kullandıklarını kamuoyu bu güne kadar sayısız olayla tanık olmuştur. Bu olayların yaratılması, faşist eylemlerinin konulması öyle bazılarının sandığı gibi hasbel kader yanyana gelmiş kişilerin yaptığı hareketler değil, tersine bugüne kadar yapılanlar ancak uzman kişilerin oluşturduğu düzenli, güçlü, disiplinli ama mutlaka dışarıdan desteklenen ve Türkiye'de bilinen çevrelerce korunan ve savunulan, örgütlerin yapabileceği işlerdir. Son günlerde adları sık sık basında ve TRT de söylenen ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu), YKO (Yıldırım Türkler Ordusu), yeraltında faaliyet gösteren ve üyelerinin bir eğitimden geçtiği açıkça belli olan bu örgütler yaratılan anarşik hareketlerin sorumlularıdır. Bütün bu yaptıklarından amaç faşist iktidarlarını kurabilmenin ön koşullarını hazırlayıp, özledikleri iktidarlara gerçekleştirmektir. Basında çıkan haberlerde Ülkü Ocaklarının bu örgütlerle yakından ilişkili olduğu Maraş'ta olan olayların soruşturmasını sürdüren savcının anlatımı açıkça kanıtlamaktadır. Öyle ki bu gizli örgütlerden birine üye olan kişinin babasının MHP'den parlamenter olduğu ve örgütün başının Ankara'da olduğunu aynı savcı açıklamıştır.

Bütün bunlar kamuoyunca ve hükümetçe bilinirken, bugüne kadarki uygulamasıyla hükümet her nedense yeterli ve gerekli önlemler almamakta ve görünen köye kılavuz arama sevdasından vazgeçmemektedir. İktidarlarının ilk günlerinde soruna daha akılcı fakat eksik çözüm biçimleriyle yaklaşan hükümet şimdi bundan yavaş yavaş geri adım atmaktadır. Yine eylemleri yapanlar faşistler ve onların gizli örgütleridir. Yine eskisi kadar olmamakla birlikte devlet olanaklarından yararlanmaktadırlar. Yapılan açıklamalarda faşistler tarafından başkalarına gönderilen paket bombaların Türkiye'de yapıldığı artık kesinlikle bilinmektedir. Hatta hangi devlet kurumundan bunun hammaddesinin sağlandığı da büyük olasılıkla sanılmaktadır. Bu nedenle kuşkulanan devlet kurumu geçici bir süre için kapatılmıştı da. Toplumdaki gerginliği ve can güvensizliğinin nedeni ve yaratıcıları yukarıda adı geçen faşist gizli örgütlerle MHP ve Ülkü Ocakları olduğu artık bilinmektedir. Bunun içinde MHP bütün gücüyle sözde propagandaya daha doğrusu karşı sadırıya geçmektedir. Tutuklamaları ve sözde işkence sorununu gündeme getirerek, gerektiğinde bu sorunu uluslararası düzeyde etkinliği olan kuruluşlara götürceğini açıklarken, kendinin masum ve suçsuz olduğunun propagandasını da özellikle yapmaktadır. Hemen hergün MHP yetkilileri kendileri gibi faşist olan kişilere işkence yapıldığını söyle-

mektedirler. Bu tutum MHP ile bu hareketler arasındaki bağın ne kadar güçlü olduğu ve hatta birbirleriyle içiçe olduğunun açık belirtileri değil midir? Kaldı ki Ankara savcı yardımcısı Doğan Öz'ün öldürülmesinden önce MHP parlamenterlerinden birinin parlamentoda O'na ilişkin yaptığı konuşma ve ardından Doğan Öz'ün öldürülmesi herhalde anlamsız değildir.

Terörist, yıkıcı hareketlerin Ülkü Ocakları, ETKO v.b. faşist gizli örgütler tarafından yapıldığı bilinmekle birlikte, bugünkü hükümet yeterince yasal önlemleri sözkonusu dernek ya da gizli kuruluşlara karşı almadığı gibi; onlar karşısında gittikçe gerilemektedir. Anarşinin kaynağı MHP ve onun yan örgütleri olan yasal ya da yasa dışı kuruluşlardır. Bunlar açık kaldıkları sürece anarşi durmayacağı gibi Malatya, İstanbul Üniversitesi, AD-MMA'daki gibi kitle katliamları olacaktır. Çünkü en azından henüz bunların katilleri yakalanmış değil. Bunlar yakalanmadığı sürece bu türden hareketlerin olma olasılığı sürekli gündemde kalacaktır. CHP'nin ağırlıkta ve belirleyicisi olduğu baştaki hükümet anarşinin bilinen kaynağını kurutmadığı sürece halkın büyük bir kesiminin CHP'den beklediği umut umutsuzluğa, karamsarlığa dönüşecektir. Şimdiden bu karamsarlığın örnekleri görülmeye başlamıştır. CHP faşistler karşısında bu ödücü politikayı sürdürdüğü sürece bu konuda başarılı olacağı söylenebilir. CHP'nin bugünkü tutuma düne göre daha sağ bir anlayışı içermektedir. Bu durumda şöyle bir soru akla gelmektedir. Anarşinin kaynakları olan örgütler hükümetten daha mı güçlüdürler, bunların arkasında kimler vardır.

TERÖR, CIA V.B. ... YENİ TAKTİKLER

Yıllardan bu yana, ilerici demokrat, sosyalist kişi ve kuruluşların gerektiği bütün yerlerde vurguladığı gibi; yıldırıcı faşist hareketlerin yanında ve ardında MHP'nin olduğunu duymayan kalmadı. Ancak şunu da kesinlikle akıldan çıkarmamak gerekir ki bu işlerin tümünü MHP'nin örgütsel hareket yeteneği ve gücüyle sınırlayamayız. Çünkü bilindiği gibi bu hareketin amacı sermayenin kanlı, yıldırıcı ve en gerici kesiminin diktatoryasını amaçladığına göre uluslararası bir özelliğe sahiptir. Bu bakımdan uluslararası düzeyde sermayenin çıkarlarını her ne pahasına olursa olsun savunmayı, çeşitli oyun ve dalaverelerle güvence altına almayı amaçlayan örgütlerle yakın bağlarının olduğunu gözönüne getirmeliyiz. Buna göre anarşi olaylarının ardında kimin ve kimlerin olduğuna ilişkin fikir yürütmelerde bulunmalıyız.

Sorunun anlaşılmasını sağlamak için tüm açıklığı ve geniş boyutlarıyla ortaya koymak gerekir. Bu gerekliliğin nedeni sorunun bir ucuyla da emperyalizmle ilintili olması noktasıdır. Emperyalizmle ve onun CIA'sıyla ilişkisi açısından soruna baktığımızda; bu durumda emperyalizmin ayrı yerlerde aynı amaca yönelmiş ancak değişik hareket biçimlerini gözden kaçırmamak gerekir.

Bilindiği gibi günümüz dünyasında temel mücadele sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındadır. Sosyalizm emperyalizm karşısında büyük adımlarla ilerlemekte ve her gün yeni mevziler kazanmaktadır. Sosyalizmin bu gelişmesi doğal olarak emperyalizmin gerileyişini ve giderek çöküşünü getiriyor ve getirecek. Çünkü emperyalizme karşı verilen mücadele tek yönlü bir mücadele değil, çok yönlü ve alabildiğine kıyasıyla bir mücadeledir. Yaşamın bütün alanlarında sürdürülmektedir. Bir yandan sosyalist sistem bu mücadeleyi onurla verirken onun yanında ve onunla birlikte uluslararası proletaryanın ve anti-emperyalist ulusal kurtuluş hareketleri de belirgin, etkili katkıları olmaktadır. Bu-

Bismil'de yapılan yürüyüş ve mitingte, halk toprak ağalarının köylüler üzerindeki sömürü ve baskılarını protesto ettiler.

21 Mayıs günü binlerce işçi köylü ve genç, toprak ağalarının yoksul köylüler üzerindeki baskı ve sömürlerini ve bu zorbaca uygulamaların en son örneklerinden biri olan Sinan'lı Ahmet Ağa'nın oğlunun bir köylüyü insafsızca katletmesini protesto ettiler. Protesto yürüyüş ve mitingine özellikle ağa zulmü altında inleyen köylüler, kadınlarıyla, erkekleriyle, çoluk çocuklarıyla birlikte katıldılar.

Bilindiği gibi, yıllardır sömürgeci güçlerin reformu yaparak köylülere toprak dağıtacaklarını söylemelerine rağmen, bugüne kadar burjuva reformculuğu anlamında da olsa Kürdistan'daki toprak sorunu bir çözüme kavuşmuş değildir. Toprak sorunu Kürdistan'da hayati bir önem taşımaktadır. Bir ke-re herşeyden önce ülke ekonomisi tarıma dayanmaktadır. Halkın çok büyük bir kesimi kırsal alanlarda yaşamaktadır. Kırsal alanda da bir yanda milyonlarca topraksız ya da az topraklı köylü yoksulluktan kırılırken, öbür yandan bir avuç azınlık olan feodal ve kapitalist toprak ağaları çok geniş toprak alanlarını kendi mülkiyetlerine geçirmiş bulunmaktadır. Söz konusu toprak ağaları yıllardır sömürgecilerle elbirliği ederek köylülere sömürmektedir. Sömürgeciler de yıllardır köylülere toprak dağıtacaklarını söylemiş durumlarına rağmen esas olarak hiçbir zaman buna yanaşmamaktadırlar. Çünkü onlar yıllar önce ülkeyi sömürgeleştirmeye kalkıştıklarında esas dayanaklarından birini de yerli egemen güçlerden; feodallerden, aşiret reislerinden aldılar ve giderek yoksul halkımızı sömürme konusunda elbirliği ettiler. Bundan dolayı, yerli dayanaklarının çıkarlarına dokunmayı hiçbir zaman akıllarından bile geçirmedikleri gibi Kürdistan'daki toprak sorununun çözümüne yanaşmadılar.

Toprak sorununun burjuva anlamında bile olsa çözümlenmemesi, bunun yanında sömürgecilerin sürekli olarak feodal ilişkilerin devamından yana olmaları, yıllarca feodal toprak ağalarının ve aşiret reislerinin toprağa bağımlı köylüler üzerindeki egemenliklerinin sürmesine, baskı ve zorbalıklarının sömürlerinin daha da artmasına neden oldu. Sömürgeci güçlerin kendi sömürü ve talan politikaları için başvurdukları yöntemler, uzun süre söz konusu durumun sürmesine büyük bir etki yaptı.

Fakat süreç içerisinde üretim güçlerinin ve buna bağlı olarak üretim ilişkilerinin zorunlu gelişmesiyle kırsal kesimlerde giderek feodal ilişkilerin çözülmesine ve yerini kapitalist üretim ilişkilerine bırakmasıyla başladı. Günümüzde, özellikle büyük tarımsal üretimin yapıldığı alanlarda çarpık ta olsa kapitalist üretim ilişkileri egemen olmuştur. Fakat bu arada şunu belirtmek gerekir ki tarımsal alanlarda feodal üretim ilişkileri çözülüp yerini kapitalist üretim ilişkilerine bırakırken, toprak mülkiyeti el değiştirmemektedir. Yani feodaller, kapitalistleşme süreci içerisinde toprak mülkiyetlerini yitirmemektedirler, aksine, kendileri değişikliğe uğrayarak kapitalist toprak ağaları haline gelmektedirler.

Söz konusu durum, köylülerin bu süreç içerisinde yaşam koşullarının daha da zorlaşmasına ve toprak taleplerinin artan oranda devam etmesine yolaçmaktadır. Çünkü bir yandan yukarıda kısaca belirtmeye çalıştığımız

Bismil köylüleri ağa zulmünü protesto ettiler

mız biçimde bu kapitalistleşme süreci yaşandığı için üretim ilişkilerinin değişimi köylüye herhangi bir toprak mülkiyeti sağlamadığı gibi öbür yandan sömürgecilerin yürüttüğü politika yüzünden herhangi bir ciddi sanayi yatırımı yapılmadığı için iş bulma olanakları da ortaya çıkmamaktadır. Bu durum da köylülerin toprak taleplerinin devam etmesi olgusunu zorunlu olarak getirmektedir.

Buna karşılık kapitalistleşen toprak ağaları ise, makinalı tarım üretimine geçtikleri için köylülüğü ilkel ve büyük işgücü gereksinimleri kalmamaktadır ve onları toprakları üzerinden kovmaya kalkışmaktadırlar.

Günümüzde Kürdistan'da kırsal alanlarda sürecin ağır basan yanı bu yöndedir ve milyonlarca yoksul köylü ile toprak ağaları arasındaki savaşım yukarıda belirttiğimiz anlamda sürmektedir.

İşte Bismilde, toprak ağaları ile köylüler arasındaki savaşım böyle bir savaşımdır. Bismil, toprak ağalığının, hem de kapitalist toprak ağalığının en yoğun olduğu yerlerden biridir. Burada, yıllardır köylülerin toprak ağalarının baskı ve sömürlerine karşı süren bir savaşım vardı. Buna karşın ağalar da elbirliği ve sömürgeci güçlerle işbirliği ederek köylülere toprakları üzerinden atmaya, onları kışkırtarak birbirlerine düşürmeye ve savaşım larını kırmaya çalışmaktadırlar. Kiralık adamlar tutarak köylülerin üzerine silahlı baskınlar düzenlemekte ve karşı çıkanları öldürmektedirler.

Bismil'e bağlı Sinan Köyü'ndeki Ahmet Ağa, bunlardan biri, hem de en gaddaridir. Ahmet Ağa'nın bugün resmen tapulu yüzbin dönüm kadar toprağı vardır. Bunun dışında da binlerce dönüm hazine arazilerini gaspederek işletmektedir. (Aslında yasa, hazine arazilerinin işletilmesi hakkının her şeyden önce topraksız ve az topraklı köylüye verilmesi gerektiğini bildirdiği halde bu durum hiçbir yerde geçerli olamamakta ve yasa sadece kağıt üzerinde kalmaktadır. Hemen hemen tüm hazine toprakları milyonlarca köylünün varlığına rağmen halen toprak ağaları tarafından işletilmektedir. Yoksul köylüler bundan da mahrum kalmışlardır.)

Ahmet Ağa, tarımsal üretimi çoğunlukla makineyle yapan, ve artık büyük köylü kitlelerini "kendi" toprakları üzerinde istemeyen bir ağadır. Köylülere kovmak için onlara olmadık zulümler yapmaktadır. Yıllardır Sinan Köylülerine yaptıkları onun bütün gaddarlığını gün yüzüne çıkarmıştır. Daha geçen yıl köylülere kışkırtarak onları birbirine düşürdü daha sonra da 80 kadar köylünün evini dozerlerle yıkarak yerle bir etti. Süleyman adındaki şımarık oğlu ise, hergün keyif için, kendi zevkini tatmin etmek için köylülere dövme onları silahlarla taramakta ya da kurşuna dizmektedir. Köylüler buna karşı koymaya çalıştıklarında da onların üzerine jandarmalar göndermekte, ya da kiradıkları satılık adamları üzerlerine saldırmaktadırlar.

Ağanın oğlu Süleyman'ın Mehmet Koç adındaki genç köylüyü öldürmesi bunun en çarpıcı örneğidir. Mehmet Koç köylülerin en bilinçlilerinden biri, ağanın zulmüne karşı koyan cesur ve çalışkan bir gençti. Sürekli olarak köylülere ağanın yaptıklarını anlatıyor ve onları uyandırmaya çalışıyordu. Bu yüzden ağanın oğlu, kendisini büyük bir tehlike gördü ve onu yok etmeyi kafasına koydu. Bundan sonraki gelişmeleri gelin öldürülen Mehmet Koç'un enaz onun kadar yiğit, onun kadar cesur ve bilinçli karısının ağzından dinleyelim: "Kocam Mehmet ile Köy ağasının oğlu Süleyman 7.5.1978 günü saat 18.30 sularında evimize geldiler. Kocam benden iki paket sigara

istedir. Kendisine iki paket sigara verdim. Paketlerden birini Süleyman'a verdi diğerini de kendine aldı ve evden ayrıldılar. Kocamın uzun bir müddet sonra eve dönmemesi üzerine şüpheye kapıldım. Sonra eşimin cesedi köylüler tarafından çölde bulundu. Önce kurşunla yaralandığının, kurşun ile ölmediği katil tarafından anlaşılınca da üzerinden Land Roverle geçilerek ezildiğinin ve olaya kaza süsü verilmek istendiğinin farkına vardım. Durumu Bismil savcılığına bildirdim. Savcılık olaya el koydu. Fakat katilin çok zengin olması nedeniyle tutuklanacağını zannetmiyorum. Hatta yurt dışına gitme ihtimali bile vardır. 3 çocuğum var. Ayrıca hamileyim. Bize bakacak kimsemiz yoktur. Adaletin katili yakalacağını umuyorum."

Bu iğrenç olay başta devrimciler olmak üzere tüm halkın büyük bir tepkisiyle karşılaştı. Bismil ve Diyarbakırdaki Demokratik kuruluşlar, yayınladıkları bildirilerde ve basına yaptıkları açıklamalarda olayı şiddetle kınadılar. Bismil Kültür Derneği yayınladığı bildiride, günümüzde sömürgeci güçlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin, halkımızın gelişen mücadelesinden korktuklarını bu nedenle de her taraftan emekçilere işçilere, köylülere ve gençlere saldırarak onları öldürttüklerini, halkımızı provakasyona getirme çabası içinde olduklarını belirtti. Bildiride devamla şöyle denmektedir:

Bu oyunlarını ayrı yörelerde farklı yöntemler kullanarak, bazı yerlerde mezhep ayrılıklarını, bazı yerlerde emekçi sınıf ve tabakalar arasında kürt-türk ayrımı körükleyerek birbirine düşman etmek istemekte, bunların bulunmadığı özellikle geri kalmış yörelerde ise aşiret ve kan davalarını körükleyerek halkın arasına nifak tohumlarını ekmektedirler.

Sömürgeci burjuvazinin yurdumuzdaki işbirlikçileri olan feodal ağalar ve toprak burjuvazisi (beyler) de aynı oyunları çevremizde sürdürmek istemektedirler. İlçemizde köylülerin toprak istenilerine karşı bir ittifak oluşturan bu zorba gruplar gün geçtikçe köylülere baskı ve zulüm yöntemlerini daha da katmerleştirerek emekçilerin kanlarına ellerini bulamaktadırlar.

Köy emekçilerini topraktan yoksun bırakmak ve varolan topraklarına sahip çıkmak için, köylülere yıldırım istemekte: köylülere her gün köy meydanlarında falakaya çekmekte, meydan dayakları atmakta, silahla tehdit etmekte ve köylülerin köyleri yakılıp yıkılmakta bunlara karşı koymak isteyenleri çoğu kez öldürmektedirler.

Daha dün DARAKOL'lu köylülere köyden atıp evlerini grayderlerle yıktılar. Yasincede üç köylüyü öldürdüler. HAYDARKOL mezarısı halkını köyden kovdular, BİRİK'te MEZRE'de köylülere birbirine kırdırmak için her çareye başvurdular.

En son olarakta cinayetlerin en gaddarı ve insanlık dışı olan katliam yüzbin dönümlük araziye sahip çıkan SINAN ağası AĞA'nın oğlu olan gözü dönmüş, şımarık SÜLEY-
Devamı 15 S.'da

S.S.C.B. Genelkurmay Başkanının Türkiye Ziyareti

İkinci Ecevit hükümetinin iktidara gelişiyle birlikte, hiç kuşkusuz önce ki iktidarlardan arta kalan birikmiş bir yığın sorunu Ecevit, kendi dünya görüşü ve politikası doğrultusunda çözmeye çalışmıştır. Bu sorunlar bir yanıyla dış politikayı ilgilendiren, o alanla ilgili sorunlardır. Bunlardan Türkiye için en önemlileri bilindiği gibi Ambargo, Kıbrıs v.b. sorunlardır. Ecevit hükümeti ambargo ve Kıbrıs sorunlarını çözmek için bazı ön hazırlıklara girişmiştir. Ancak istenen sonucu en azından kendi açısından elde edememiştir. İstenen sonucun Ecevit tarafından elde edilemeyeşinin nedenini daha öncede Kıbrıs sorununu ambargodan ayırması ve soruna ABD'nin dışında bir çözüm aramaya yönelmesi bütüne rağmen parçadaki soruna bir çözüm bulmaya çalışmasıdır. Son günlerde ambargo ve Kıbrıs sorunlarını çözebilmek için ambargo ve Kıbrıs birbirinden ayrı sorunlardır biçimindeki taktiğinden vaz geçmiş görünmektedir. Bununla birlikte iki yönlü bir taktikle söz konusu soruna yönelerek çözmeye çalışmaktadır. Bu taktiği şöyle özetleyebiliriz. Bir yandan sosyalist dünyaya yanaşarak, onunla iyi ilişkiler içine girip ABD ye nispet yapmak, bir yandan da NATO ya bağlı diğer devletlerle ilişkiyi geçerek onların ABD üzerinde baskı yapmalarını sağlamaktır. Ecevit'in son dönemlerde sık sık geziye çıkması ve adının Bülent Sabri Çağlıyngil'e ya da modern Evliya Çelebi'ye çıkması bu nedenledir. Bizim açımızdan önemli olan SSCB genel kurmay başkanı Mareşal Ogarkof'un Türkiye'ye ziyareti olmuştur. Çünkü Türkiyede bu güne kadar yapılagelen ve bu günde bilinen çevrelerce yoğun bir biçimde anti Sovyet ve dolayısıyla de anti komünizm propagandasının yapıldığı koşullarda bu ziyaretin gerçekleşmiş olmasının bazı ilginç yanlarının olması gerekir. Bu anti komünizm propagandasının bezirganları bile ziyarete karşı olumsuz bir tavır almamışlardır. Ziyaretin önemini kavrayabilmek için kanımızca her iki devletin dış politikasına kısacada olsa bir göz atmak gerekir.

S.S.C.B. nin Dış Politikası

Bir devletin dış politikası onun kendi sınırları içinde uyguladığı politikayla belirlenir ya da dış politika iç politikanın bir sonucudur. Politika bir üst yapı kurumu olduğu için son çözümlemede alt yapı yani üretim ilişkilerince belirlenecektir.

Bu durumda SSCB nin sosyalist bir devlet olması nedeniyle daha doğrusu sosyalist üretim ilişkilerinin egemenliğinin temeli üzerinde sosyalist bir politika uygulayacaktır. Bu politika başlıca proletaryanın ve onun yandaşlarının çıkarları doğrultusunda bir politika olacaktır. İç politika dış politikanın nedeni ve bir yerde onun belirleyicisi olduğuna göre SSCB nin dış politikası başta sosyalist sistem, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve ilerici ulusal kurtuluş hareketlerinin çıkarlarına koşut ve emperyalizmin çıkarlarına karşı olacaktır. Ancak şunuda unutmamak gerekir ki sosyalist politika yöntem olarak diyalektiği benimsediğine göre onu belli ve değişmez katı kurallara içine oturtmak bilime aykırıdır. Çünkü bilimsel sosyalizm eylem için kılavuzdur. Bu belirlenmeyle anlamını kazanan S.S.C.B.'nin politikası değişik durumlarda ayrı toplumsal koşullarda o duruma ve toplumsal koşullara denk düşen hareket biçimleri uygulamak zorundadır. Bunun yanında aynı zamanda kapitalist emperyalist devletler arasındaki çelişkilerden de yararlanmak zorundadır ve yararlanmalıdır. Bu çelişkilerin görünümü, ortaya çıkış biçimleri aynı olmadığına ve kendi özgül koşullarında ortaya çıktığına göre ona uygun hareket biçiminin bulunması da başta gelir. Ne varki sosyalist politikanın ödün veremeyeceği ilke emeğin ve onun çıkarlarının savunuculuğunu yapanların durumudur.

Emeğin savunuculuğunu yapmak günümüzün koşullarında sermayenin sözcülüğünü yapan emperyalist sistemle karşı karşıya gelmektir. Sosyalist sistemle emperyalist sistem arasında bu konuda yoğunlaşan yaşamın tüm alanlarında kıyasıya bir savaşım sözkonusudur. Ancak sosyalist devletler ve başta S. Birliği olmak üzere bu savaşta, temel olan Leninci kurallar kapitalist devletlerin barış içinde yanyana yaşamalarını dışlamaz. Tersine ayrı sosyo ekonomik yapıya sahip devletlerin yanyana yaşayabileceğini içerir ve bunu sınıf mücadelesinin bir biçimi sayar. Kaldığı kapitalist emperyalist devletlerle sosyalist devletlerin barış içinde yanyana yaşabileceği Helsinki Avrupa devletlerinin (Arnavutluğun dışında) ABD ve Kanada'nın katıldığı toplantıda imzalanan son senetle tanıtılmıştır. Buna göre her devlet devredilmez bağımsızlık hakkına sahiptir. Hiçbir devlet bir diğerinin iç işlerine karışma yetkisine sahip değildir.

SSCB nin dış politikası emekten yana yaşamın tüm alanlarında emperyalizmle kıyasıya bir mücadele durumundadır. Ekonomiden, kültüre, sanattan, edebiyata bunlar gibi diğer alanlarda, o alana uygun mücadele biçimleri uygulayarak bu politikasını sürdürmektedir. SSCB nin sosyalist olmayan çok sayıda devletle ilişkileri vardır. Bunlardan çoğuyla kültürel anlaşmalar imzalamaktadır. Hangi alanda kiminle anlaşma imzalanmışsa doğal olarak o ülkenin anlaşma imzalanan alanına ilişkin emperyalizmin çıkarları zedelendiği. En azından emperyalizmin sömürüsü eskisi kadar değildir. Diyelim ekonomik yatırımlar demir çelik alanında yapılmışsa bu durumda emperyalizmin burada çıkarlarının zedelendiği, gerilediği söz konusudur.

SSCB ile Türkiye arasındaki ilişkiler SSCB açısından yukarıda çok kısa vurguladığımız noktalardan hareketlerdir. Türkiye ile iyi komşuluk ilişkileri içine girmek Türkiye ile emperyalizm arasındaki çelişkilerden yararlanmak, emeğin cephesinin güçlenmesi için sağlam tutarlı, iyi ve dostça ilişkiler içine girmekten başka bir şey değildir. Ekonomik, kültürel v.b. alanlarda anlaşmalar yapmak hiç kuşkusuz emperyalizmin hareket alanlarını daraltmaktadır. Sosyalizmin daha da ilerlemesini, dünya demokratikleşme sürecini daha da hızlandırmaktır.

TÜRKİYE'NİN HESABI

Türkiye yerini emperyalist-kapitalist sistem içinde almıştır. İç politikası yaşadığımız gibi üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı ve başka bir ulusu sömürgeleştirmekten kaynaklanır. Dış politikasında buna bağlı olarak sermayenin çıkarları seyredecektir. Bu gün emperyalizmle olan ilişkileride bunu kanıtlamaktadır. Ancak üç buçuk yıldan bu yana ABD'ce Türkiye'ye uygulanan ambargo nedeniyle ABD ve Türkiye arasında olumsuzluklar baş göstermiştir. Bu günkü hükümet özellikle ambargonun kaldırılması için çalışmakta ve bazı nedenlerden ötürü bunu başaramamaktadır. Ne varki bu günkü hükümet ambargonun kaldırılması için psikolojik açıdan baskı olabilecek bazı etkenleride kullanmaktadır. Zaten SSCB genel kurmay başkanının Türkiye'ye çağrılmasının nedeni de budur. Kaldığı ziyaret sırasında SSCB genel kurmay başkanı Ogarkof başka alanlar da Türkiye ile Sovyetler birliği arasında var olan ilişkilerin askeri alanda da sürdürülmesinin yararlı olacağı kanısını açıklamıştır. Silah bakımından Türkiye'ye yardımcı olabileceklerini, Türkiye'nin gereksindiği silahları Türkiye'ye verebilecek-

lerini söylemelerine karşılık yetkililer bu öneriyi benimsemediklerini çeşitli nedenlerle açıklamışlardır. Bu durumda sormak gerekir ki bu ne pehriz bu ne lahana turşusu yoksa aklımızca ABD ye şantaj mı yapıyorsunuz? ABD nin bu ve benzeri davranışlarla ambargoyu kaldırmayacağı bilinmiyor mu? Nitekim ABD'nin dış ilişkileri komisyonunda ambargonun kaldırılmaması konusunda karar alındı.

Hükümet ABD'ye rağmen (!) sosyalist dünya ya olan gezisini tamamladıktan sonra şimdide Nato üyesi diğer devletleri ard arda ziyaret ederek ambargonun kaldırılması için çalışmaktadır. Bu nedenle batı Almanya, İngiltere, Avusturya ziyaret edilmiştir. Bu gezilerden Ecevit'te anlamıştır ki Kıbrıs'ta ödün vermeden ambargo kalkmayacaktır. Çünkü Kıbrıs'ta ambargo birbirinden ayrı değil birbirine bağlı sorunlardır. Dikkat edilirse iş başında ABD ye karşı sert çıkışlar yapan başbakan ve yetkililer şimdi yumuşamışlardır. ABD karşısında birkaç adım geri atmışlardır.

ABD yönetimi Ecevit ve hükümetinin iş başında ABD ye karşı başından beri sert çıkışlarına papuç bırakmamış, her davranışına şu ya da bu biçimde yanıt vererek Ecevit ve hükümetini uslandırmıştır. Bir yandan da sanki senato, Carter ve Vance arasında çelişki varmış kanısı uyandırılmaya çalışılmıştır. ABD nin bu taktiği kamu oyuna öyle yansıtıldığı ABD başkanı ve Dışişleri bakanı ambargonun kaldırılmasını savunuyor, senato karşı koyuyor. Bu aldatmacadan öte bir davranış değil ve aynı zamanda organizeli bir davranıştır. Zamansız öten horozun ibiğine birazcık dokunarak uslandırmadır.

SONUC

Türkiye ile SSCB ve sosyalist dünya, ilerici devletler arasındaki ilişkilerin daha da yoğunlaşması ve bunun için çalışmak olumludur. Ancak Türkiye SSCB, sosyalist dünya ile ilişkilerinde ne derece içtendir. İşte burası kuşkuludur. Ogarkof'un Türkiye'ye ziyareti Türkiye açısından ABD ye nispet yapmaktır. Ne yazık ki bu taktikte tutmamıştır. SSCB nin bu ilişkilerindeki içtenliği ve dostluk istemi Türkiyede çok elverişli koşullarda yaptığı yatırımlarında kanıtlanabilir. Ama her şeye SSCB genel kurmay başkanının Türkiye'ye ziyareti iyi komşuluk ilişkilerini geliştirilmesi ve sosyalist dünya ile daha yakın dostluk bağlarının kurulmasının nedeni olması açısından olumlu olmuştur.

Hakkari'de grev

Bilindiği gibi ülkemizde kapitalist ilişkilerin gelişmesinin sonuçlarından birisi de köylerden kentlere göçtür. Göç ile köyden kente gelen köylüler iş bulma imkanlarından yoksundurlar. İş bulabilenleri ise çok ağır

şartlarda çalışmakta hoyratça sömürülmekteler.

İlimiz Hakkari'de çok ağır çalışma koşulları içerisinde çalışan 300'e yakın inşaat işçisi de bunlardandır. Bu durumu gören işçiler sosyal haklar ve ücretlerine zam isteğiyle 2 günlük

greve gittiler. Grev kısa zamanda başarıyla sonuçlandı. Bu başarı işçilere güven verirken aralarındaki dayanışmanın gücünü de kavratmıştı. Grevin başarıya ulaşmasında DDGençlikte işçilerle dayanışma içerisinde onların

safında yer aldı. Bu da D.D. Gençlikle işçiler arasındaki bağları bir kat daha arttırdı.

Yaşasın D.D. Gençliğin işçi sınıfıyla dayanışması

kültür, sanat, edebiyat, dil

dil konusunda bir araştırma**1. Bölüm DİLBİLGİSİ KURMANC ve ZAZA(DİMİLİ) LEHCELERİ****İSİM (NAV)**

İsim: Varlıklara ad olan kelimedir. Varlıklar isimleriyle çağrılır ve anılırlar. Kürtçede isimler eril ve dişil (ner-me) olarak iki çeşittir. Bu özellikler Türkçe'de yoktur. Erkek ve dişil isimler ya gerçek eril veya dişil (rasteza) ya da sözde öyledir. (manza)

Gerçek eril nerza) isimler

Örnekler:

Kurmanci (Kurmanc Lehçesinde) Zazaki (Zaza veya Dımili Lehçesinde)

Hesen, Rızgo	Hesen, Rızgo	Hasan, Rıza
beran	beran	koç
şer	Şer	aslan
ker	her	eşek
gur	verg	kurt

Gerçek dişil (meza) isimler

Örnekler:

Fate, Zergun	Fate, Zergun	Fate, Zergun
bızın	bızı	keçi
mamer	manker	dişi eşek
delgur	delvergi	dişi kurt

Sözde eril isimler:

Örnekler:

çiya	ko	dağ
ci	ca	yer
ço	çiwe	sopa

Sözde dişil isimler

Örnekler:

kezeb	qeseba	ciğer
revi	loqra	barsak
berf	vewri	kar
hev (hiv)	asmi (aşmı)	ay

Kürtçede nötr (ne erkek ne de dişil) isimler de vardır. Kurmanci'de kar (oğlak), berx (kuzu), şer (aslan) isimleri bunlardandır. Zazacada bu gibi kelimeler (bizek: oğlak, kavır: kuzu, şer: aslan) sonlarına bir " - ı" harfi alıp dişil şekle girerler. Yani bu noktada Zazaca Kurmanciden farklıdır. Kurmanccada nötr olan bazı isimler Zazacada eril olabilir, keza Kurmanccada eril veya dişil olan bir isim Zazacada bunun tersi olabilir. Hatta aynı lehçe içinde bir kelime bazı bölgelerde eril bazı bölgelerde dişil olarak da kullanılabilir. Fiil ve zamire de yeri gelince belirtileceği gibi dişilik durumu Zazacada bazan farklıdır.

Kurmanccada erkek olan isimler şunlardır:

1 - İnsanın dış organları: Poz (burun), seri (baş), çav (göz) v. s.

Zazacada da bu organlar eril olmakla birlikte istisnai olarak pırnik (zinc): burun ve lng (ayak) sözcükleri dişidir. Burada şunu söyleyebiliriz. İnsanın dış organlarının adları her iki lehçede genel olarak ortak. Biru (z: birew): kaş, bijang (muve, boje): kirpik, dest (dest): el; çeng (çeng): avuç; diran (dından): diş; zıman (zıwan): dil v. s. Burun için Kurmanccada poz, Sorancada lut, Zazaca'da pırnik veya zinc sözcüğü kullanılır.

İnsanın dış organlarından Kurmanccada dişil olanlar: eni (alın), smg (göğüs), lev (dudak), tılı (parmak) gibi kelimelerin Zazacada erkek olduğu görülür; çare (alın), sene (göğüs), lev (dudak). Yalnız engışt (parmak) sözcüğü Zazacada da dişidir.

2) Yeryüzü şekilleri ile ilgili sözcükler, örneğin erd (yer), ci (yer), war (alan), çiya (dağ), gır (tepe) Kurmancca'da da Zazacada da ard (erd): yer, ca (yer), ware (alen, yer), ko (dağ), gıl (tepe) erildirler.

3) Kesik ve kurumuş ağaçlarla ilgili isimler: dar (ağaç, tahta), ço (sopa) Kurmancca'da genellikle eril iken; Zazaca'da dişildirler: darı (ağaç), çıwa (sopa) v. s. Sopa gibi hem eril (çıwa) hem de dişil şekilde kullanılanlarına rastlanır.

4) Nehir adları her iki lehçede de erkektir:

Nehir (K.): robar, çem.

Nehir (Z.): robar, çem.

5) Roj (güneş) ve ster (yıldız) Kurmancca dişil iken Zazacada erkektirler: Roj (güneş), estare (ıstarı): yıldız.

Ay ise her iki lehçede dişidir. K: hiv, hev; Z: asmi (aşmı), mengi.

6) Her iki lehçede giyim eşyaları erildirler.

K: kıras(entari), sal (şalvar), derpe (don, pijama).

Z: tıman (tuman): don, pijama; şal; şalvar, piren, (entari, atlet), paç (gömlek).

Dişil olan isimler:

1) Coğrafi özel yer adları Kurmanccada dişidir. Zazacada ise hem dişil olanları hem de eril olanlar: Z: Suki (Zazalar bağlı buldukları yere göre bu adı Diyarbakır, Siverek, v.s. için özel ad olarak kullanırlar, aslında suk, çarşı demektir.) Ruha (Urfa), hanqera (Ankara), gibi yer adları dişil iken Bexdat (Bağdat), İzmir (İzmir), Estembol (İstanbul) gibi eril olanlar da vardır.

2) Masterlar Kurmanccada dişil, Zazacada erildirler:

Kurmancca	Zazaca	
kırın	kerdiş	yapmak
xwarın	waridış	yemek

Kurmanccada ken (gülüş, gülmek), gri (ağlayış, ağlamak) istisnai olarak eril olup Zazacada bunlar karşılığında kullanılan hıwı (wıyı), barmı (bermı) yine erildir.

3) Zamanla ilgili sözcükler genellikle her iki lehçede dişildir.

K.	Z.	
şev	şew	gece
gav	gam	an
deqqa	deqqa	dakika
se'et	se'eti	saat
	vıstı	an

4) İnsanın iç organlarından ciğer (K: kezeb, gurçık. Z: qeseba), barkak (K: revı. Z: loqra) gibi çoğu dişi olup yalnız kalp (K: dıl. Z: zerrı, qelb) ve mide (K: hurık, zık) Z: Pızze, zerre) erildir.

5) Yaş ağaç ve onunla ilgili varlık adları Kurmanccada dişi, Zazacada ise bir kısmı eril, bir kısmı dişidir. Örneğin: darı (ağaç), belu (beli): palamut dişil: per (pel, velg): yaprak, mazıza, vısko: yeni açan yaprak, gonca ise erildirler.

6) Yağışlar ve havanın durumuyla ilgili sözcükler Kurmanccada dişildir. Zazacada da genel olarak öyle olmasına karşılık istisnalar da vardır:

K.	Z.	
av	aw	su (dişi)
berf	vewr	kar "
zipık	zipık	buz "
baran	varan	yağmur (Eril)
qeşa	qej'a	buzul, soğuk "

7) Yiyecek kapları Kurmanccada dişi iken Zazacada bazıları dişi bazıları erildirler.

K.	Z.	
tas	tası	tası (dişil)
sini	sini	sini "
beroş, quşxana	quşxane (quşxana)	tencere.. (Z. daki gibi birinci şekil eril, ikinci şekil dişildir)
kevçi	kewçık	kaşık (Dişil)

Zazacada genellikle dişil isimlerin sonunda "-ı" ve "-a(e)" harfleri bulunur. Ya cümle içinde, tamlama esnasında dişil kelime sonuna bu harflerden birini alır. Eril kelime ise sonunda "-o" veya "-e)" harfleri bulunur:

lawo (oğul, ulan) ..... keyna, keynekı (kız)
kutık (erkek köpek) ..... kutıkı (dişi köpek)
gede, tut, put (erkek çocuk) ..... gede, tutı, putı (kuz çocuğu)

Dişilik ön takıları: Bunlar hemen hemen her iki lehçede ortak olup dişi yapılacak ismin önüne gelirler.

K.	Z.	
me	mayk	dişi
mak (berxa, mak)	mayki (kavıra mayki)	dişi kuzu
del (delgur)	del (delvergi)	dişi kurt
man (manga)	man (manga)	inek, dişi öküz.
	mankeri	dişi eşek

DEVAMI GELECEK SAYIDA

analar çocuklarınıza anadilini öğretiniz

"... ulusların ve ulusal dillerin eşsiz bir istikrarlılıkla, muazzam bir direnme gücüyle, özümleme siyasasına karşı koyduğunu biliyorsunuz. Özümleme siyasasını, en sert biçimde uygulamaya kalkışan Türkler, yüzyıllar boyunca Balkan uluslarını ortadan kaldırmak şöyle dursun, en sonunda gerçeği kabul etmek zorunda kalmışlardır. Çarlık Rusya'sının Ruslaştırıcıları, Prusya Almanya'sının Almanlaştırıcıları, (...) yüzyıldan uzun bir süre Polonya ulusunu parçalamaya ve dağıtmaya çalıştılar: Bu ulusları yok edemedikleri gibi, onlar da boyun eğmeye mecbur kaldılar."

J. Stalin.

Ulusal sorun ve Sömürge Sorunu,
Sol Yayıncıları-1976 - Say: 209

Tarihsel olarak sömürgecilikle birlikte ortaya çıkan "özümleme" politikası, ancak kendini var eden sorunun çözümüne ortadan kalkabilecek bir olgu olarak karşımızda durmaktadır.

Yeraltı, yerüstü zenginlikleri yağmalanarak, siyasal anlamda bağımlaştırılan sömürge ülkelerde, ulusal yabancılaşmanın ön koşullarının "zor" a dayalı yöntemlerle yaratılmasında, özümleme (asimilasyon) sorunu önemli yer tutar. Sorunun önemi, ulusu var eden unsurlardan dil ve "ruhsal biçimlenme birliği"nin tahripine yönelik olmasındadır.

Daha bundan yüzyıllarca önce, uzakdoğunun, Afrika'nın, Latin Amerika'nın köle halklarına uygarlık (I) götüren Avrupa'lı sömürgeci "Efendiler", işgal ettikleri topraklarda kendi bayraklarını dalgalandırmakla kalmadılar, altınlarını, madenlerini, kaucuklarını, yağmaladıkları halklara, kendi "Uygar kültür"lerini de zorla benimsetmeye çalıştılar. Çünkü, Ulusal anlamda kendine yabancılaşan bir halkı sömürmek daha kolay olmaktadır.

Tüm bunlara karşın, nesnel anlamda kendini kanıtlayan gerçek, özümleme politikasına karşı ulusal dillerin, "Eşsiz bir direnme gücü" gösterdikleridir.

Ulusların tarihi bu anlamda bir çok somut örnekler içermekle birlikte, ülkemizin tarihinde canlı, çarpıcı bir örnek olarak karşımızda durmaktadır.

Dört ayrı parçaya bölünerek, dört ayrı kültürün baskısıyla karşı karşıya kalan ülkemizde, ruhsal biçimlenme birliği, sömürgecilerin özümleme politikalarına ve yaygın "tel örgüler"e karşın istikrarını koruyarak, günümüze dek ulaşmıştır.

Çocuklarımızı, kendi ulusal ve toplumsal değerlerine yabancılaştırarak, onları kendi sömürgeci talan ve yağma politikalarına "araç" kılma, "uydulaştırma" yolunda, "Ruhsal biçimlenme birliği"nin ortadan kaldırılmasını gündemleştiren sömürgeci burjuvazi, elinden geleni ardına koymamak konusunda kararlılığını koruyor.

Halkımızın çocuklarına "kendi" adlarını koymaları bakanlık genelgeleriyle engellenmek isteniyor. Ne ki, ülkemizde kendi diliyle konuşan Zozan'lar Ruken'ler, Berivan'lar, Cegerxvin'ler, Rojda'lar, bir dilin "zor"la yok edilemeyeceğinin canlı örnekleridir.

İçinde yaşadığımız dönemde Devrimci Demokrat Gençlik, Ulusal kültürün yaşatılması ve yaygınlaştırılması konusuna duyarlılıkla ve özenle eğilerek üzerine düşen görevi yerine getirme çabasıdadır. Ülkemiz kadınları da bu anlamda özümlemeye karşı sürdürülen savaşımın boyutlanmasına, gücü oranında katılmaktadır.

"Kadınlar katılmaksızın gerçek kitle hareketlerinin olmayacağı" yolundaki yargı, özümlemeye karşı sürdürülen savaşımında da göz ardı edilmemelidir.

Şunu da belirtmekte yarar var; ülkemiz kadınları, ilerici ulusal kültürün yaşatılması, yaygınlaştırılması konusunda kendi üzerine düşen görevin bilincine varma aşamasındadır. Kadınlarımız demokratik savaşım alanında, kendi konularına denk düşen kararlı anti özümlemeci tavırla, saygın yerlerini giderek kazanıyorlar. Gericici ve sömürgeci kültüre

karşı sürdürülen savaşım, artık önemli boyutlara ulaşmıştır. Kadınlarımızın örgütlü bir biçimde toplumsal kurtuluş savaşımına katılmaları ulusal sınıfsal muhalefetin giderek güçlendiğini gösteren önemli bir kanıttır. Ancak Feodal üst yapı kurumları, kadınlarımızın örgütlenme istemlerinin önünde, büyük bir engel olarak durmaktadır. Bu engel, örgütlenmenin önünden kaldırılmalıdır.

Dilin ve kültürün her türlü "Zorba" yöntemlere karşın yaşatılması, yaygınlaştırılması, kuşkusuz kadınlarımız açısından önemli bir sorundur. Ana dil öğretimi aileden başlamakta ve ananın bilinçli müdahalesini gerektirmektedir. Çocuğun ilk eğitimi aile eliyle gerçekleşmekte ve ana, çocuğunun ilk öğretmeni olmaktadır. Bu noktadan hareketle, kadınlarımızın asimilasyona karşı savaşımındaki yerlerini almada, kendi dillerini en iyi şekilde konuşabilecekleri ve çocuklarını ana diliyle eğitmeleri acil bir görev olarak karşımızda durmaktadır.

Kadınlarımız bu görevi üstlenirken, öncelikle gerici yoz kültürden arınma, "ilerici ulusal kültür"ün öğrenme, yaşatma ve yaygınlaştırma yönünde büyük görevler düşmektedir.

Özümlemeciliğe karşı savaşım, ülkemizde, ilerici devrimci-demokratların, "çocuk sorunu"na da özenle eğilerek, konuya gerekli ilgiyi göstermelerinde gündeme getiriyor. Çocuk, bugünden yarına ulaşan bir kültür mirasıdır.

Kültürel baskıyla karşı karşıya kalan çocuğa el uzatılarak, çocuklara yönelik basın-yayın etkinliklerine de yönelme gereği artık kendini iyice duyurmaktadır.

Analar, çocuklarımızı "ilerici ulusal kültür"le yetiştirerek "gerici yoz kültüre", asimilasyona (kendi kendimize yabancılaşma)ya tüm gücümüzle karşı çıkalım.

ANALAR ÇOCUKLARINIZA ANA DİLİNİ ÖĞRETİNİZ

"Artık, her yurtsever, ilerici, devrimci, bu belginin yaygınlaşması ödevini üstlenmelidir. Bu ödev, özümlemeye, ulusal yabancılaşmaya karşı sürdürülen savaşımında, bize namuslu olmanın bir ölçütüdür"

